

ЖЕТА

ЧАСОПИС

9/186 листопад 2022

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

*«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)*

У соборі святого Юра молилися за мир в Україні та якнайшвидшу прославу митрополита Андрея Шептицького

1 листопада в Архикафедральному соборі святого Юра відбулася Божественна Літургія на спомин 78-х роковин відходу до вічності митрополита Андрея. Її очолив Архiepіскоп і Митрополит Львівський Ігор. Йому співслужили владика Михаїл, епарх Сокальсько-Жовківський, владика Ярослав, епарх Самбірсько-Дрогобицький, владика Григорій, єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької епархії, владика Петро, єпископ-помічник Сокальсько-Жовківської епархії, владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, владика Степан, куряльний єпископ Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства, та духовенство Львівської архієпархії. Під час богослуження

молилися за мир в Україні, а також за якнайшвидшу прославу митрополита Андрея Шептицького серед лику святих.

У своїй проповіді владика Михаїл, епарх Сокальсько-Жовківський, наголосив: «Сьогодні ми стараємося творити пам'ять нашому великому митрополитові Андрею – велетню духа. Він жив духом Божим, який його надихав, давав йому можливості перейти через різного роду випробування, які на той час випадали на його долю, долю Церкви і українського народу. Митрополит, керуючись євангельськими засадами, зумів, подолавши усі випробування, залишити нам спадщину – свій незламний переможний дух і свою віру».

Після завершення Святої Літургії митрополит Ігор із єпископами помолився у крипті, де похований будівничий нашої Церкви.

– Молимося і просимо Господа, щоби приблизив час, коли нашого праведного митрополита Андрея проголосять блаженним. Також просимо за наших новомучеників, зокрема тих, які поховані в крипті цього храму. Нагадую, що в нашій архієпархії щовівторка постимо за перемогу в цій війні та за наших воїнів, – наголосив наприкінці митрополит Ігор, подякувавши усім, хто доєднався до Божественної Літургії.

Пресслужба Львівської архієпархії

Митрополит Ігор звершив пастирський візит у с. Наварія

З нагоди свята на честь великомученика Дмитрія в храмі Зіслання Святого Духа в селі Наварія, що неподалік Львова, відбулася Архиерейська Літургія з освяченням ікон з мозаїки на стінах церкви.

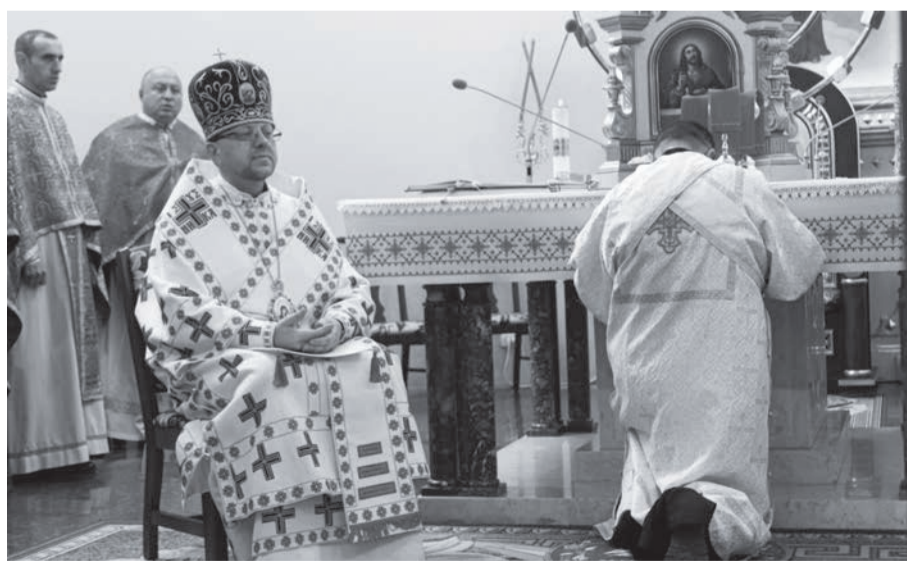
Очолив богослуження Митрополит Львівський Ігор. Йому співслужили отець Ігор Гарась, адміністратор храму Зіслання Святого Духа; отець Орест Фредина, парох храму Різдва Пресвятої Богородиці; отець Миколай Фредина, парох храму Пресвятої Трійці; отець Володимир Ольшанецький, економ курії Львівської архієпархії; отець Олег Лука, сотрудник храму Святого Духа; отець Роман Яцик, адміністратор храму святого Миколая Чудотворця, протодиякон Назарій Ярунів і диякон Михайло Квасюк, керівник пресслужби Львівської архієпархії.

На завершення Святої Літургії митрополит вручив адміністратору храму Зіслання Святого Духа отцю Ігорю Гарасю подячну грамоту. Також подячні грамоти були вручені жертводавцям храму.

Пресслужба Львівської архієпархії

Владика Володимир звершив дияконське рукоположення Мирослава Сольського

«У час спільної літургійної молитви стаємо учасниками дияконського рукоположення нашого співбрата Мирослава. Нині Мирослав заручається з Церквою, віддає їй цілковито своє життя на служіння», – зазначив єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир під час проповіді у храмі Покрову Пресвятої Богородиці у день святого і славного влкмч. Дмитрія Мироточця, 8 листопада. У цей день владика Володимир звершив дияконське рукоположення Мирослава Сольського.

Пресслужба Львівської архієпархії

Владика Володимир освятив каплицю у с. Дмитре

«Це є дуже мудра інвестиція у наше майбутнє. Колись наші дітки також запитують, хто спорудив цю каплицю, що вона означає і для чого вона тут є. Вона є для молитви. Для того, щоб розуміти, що тут живуть християни. Що тут немає мостів, лише кладка, яка означає зустріч. Міст людина дуже швидко проїжджає і може розминутися, а на вузькій кладці необхідно зустрітися. Важливо, щоб між нами не було бар'єрів, а були кладки у наших відносинах», – підкреслив владика Володимир у своєму духовному слові під час молебню до Богородиці та освячення придорожньої каплиці у селі Дмитре (Мельники) у неділю, 6 листопада.

«Сьогодні нас збирав це перехрестя. Ми зійшлися тут з різних сторін і сіл, з різних домівок. Тут нас об'єднала Пресвята Богородиця і ця каплиця», – зазначив архиєрей.

«Щиро дякую отцю Петру за запрошення бути з вами. Дякую іншим співбратом у священстві, які були, молилися, всім, хто прийшов. Всім жертводавцям і добродіям цього місця, яке стає одним зі сакральних місць. Тому що воно є освячене. Нехай Господь Бог всім Вам товаришує на багаті і благодійні літа!» – додав на завершення єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Пресслужба Львівської архієпархії

Студентський храм молитвою та благодійним ярмарком відсвяткував храмовий празник

30 жовтня студентський храм блаженного священномученика Олексія Зарицького у Львові відсвяткував храмовий празник. Божественну Літургію з нагоди празника звершили синкел у справах капеланства о. Андрій Хомишин, голова «Центру студентського капеланства» і настоятель храму о. Юрій Остап'юк, голова «Центру військового капеланства» о. Тарас Михальчук, голова «Центру опіки сиріт» о. Роман Прокопєць, голова департаменту в'язничного капеланства о. Тарас Мирка, а також студентські капелани о. Ігор Хомічак і о. Богдан Кулик та військовий капелан о. Михайло Білецький. Молитву супроводжував молодіжний хор студентського капеланства «Натхненні» під проводом диригента Матвія Мельника.

Після Літургії спільнота студентських капеланів висловила подяку активним парафіянам і жертводавцям храму.

З нагоди свята Волонтерський простір «ДоВро» і запрошені помічники під керівництвом отця Мар'яна Мисяковського та брата Остапа Гутковського провели благодійні ярмарки. Зібрані на ярмарках кошти будуть направлені на поїздки Волонтерського простору на східні та деокуповані території України.

«Духовна велич Львова»

«Митрополит Андрей і війна: непрості рішення у складний час»

30 жовтня на парафії святих Кирила і Методія у Львові відбулася лекція директора ГО «Центр дослідження історії Східних Католицьких Церков» доктора Юрія Скіра на тему «Митрополит Андрей і війна: непрості рішення у складний час».

Лектор розглянув основні моменти з життя Глави ГКЦ, які стосувалися воєнних часів, акцентувавши на тому, що Перша світова війна (1914-1918) була величезним викликом для Галичини, оскільки більше як 100 років край не знав такого лиха.

Пресслужба Львівської архієпархії

У Львові молитовно вшанували пам'ять Героїв Листопадового чину

1 листопада 2022 року, у 104-ту річницю проголошення Західно-Української Народної Республіки (ЗУНР), академічна спільнота Львівського національного університету ім. Івана Франка молитовно та вічем вшанувала пам'ять Героїв Листопадового чину (білців УСС і УГА).

Зважаючи на безпекову ситуацію, традиційної пішої ходи, присвяченої річниці Листопадового чину, не було, проте студенти, представники адміністрації та профспілкової організації університету, представники влади міста та області, народні депутати України і громадськість міста віддали шану полеглим Героям біля Меморіалу Українським Січовим Стрільцям та воїнам Української Галицької Армії на Янівському кладовищі у Львові. Біля Меморіалу відбулася поминальна панахида, а згодом – громадське віче зі спільною молитвою за душі полеглих Героїв. Панахиду на місці поховання звершили священники Львівської архієпархії УГКЦ. Також відбулося покладання квітів і лампад на могили Героїв. Захід відбувався за участі зведеного хору Львівського університету.

«Духовна велич Львова»

«Служіння не має конкуренції, окрім прагнення святості»,

– владика Володимир у лікарні святого Луки

31 жовтня, у день пам'яті апостола Луки, єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир звершив молебень до Богородиці у 8-й міській клінічній лікарні, яка віднедавна отримала свого покровителя – апостола Луку. У своєму душпастирському слові архиєрей відзначив, що лікарня відзначає свій перший празник. «Думаю, – ділиться архиєрей, – що сам апостол Лука нас всіх тут зібрав сьогодні. Він пішов на кінці світу проповідувати «Добру новину», збирати всіх людей і нас зібрав сьогодні».

Владика Володимир подякував за служіння медичному капелану лікарня о. Ігорю Тикарю, а також парафії Собору Івана Христителю з Сихова, яка взяла під опіку лікарню.

«Для чого капелан? Для того, щоб послужити. Ми не є для того, щоби створювати конкуренції. Служіння не має конкуренції. Можна конкурувати у прагненні святості. Це варто! Хто більше зробить добра – це найкраща конкуренція», – підкреслив владика Володимир.

Відтак головний лікар лікарні Василь Трунквальтер висловив переконання, що капелан має бути у лікарні. Головний лікар подякував духовенству за те, що капелани започаткували традицію празника в лікарні у день св. Луки, відповідно до назви закладу. За його словами, це посприяло зближенню серед працівників колективу.

Пресслужба Львівської архієпархії

Митрополит Ігор освятив прапор пластового куреня «Орден Хрестоносців» імені митрополита Андрея Шептицького

5 листопада у соборі святого Юра відбулося освячення курінного прапора пластового куреня «Орден Хрестоносців» імені митрополита Андрея Шептицького. Освячення відбулося під час Архиєрейської Літургії, яку очолив митрополит Ігор. Йому співслужили єпарх Бучацький Дмитро Григорак, єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівської архієпархії Теодор Мартинюк, священники з капеланської служби «Пласту» та духовенство Львова.

Владика Дмитро Григорак у своїй проповіді коротко окреслив історію «Ордену Хрестоносців», акцентувавши зокрема: «Вітанням цього ордену – «З хрестом і мечем», відповідь – «За Україну!». Їхня мета – боротьба й утвердження Української Держави, воля України. Спосіб досягнення цього – духовний і фізичний, тобто із мечем в одній руці, з хрестом – в іншій. У декларації, яку прийняли незадовго після заснування «Ордену Хрестоносців», зазначено: «Розуміємо активне включення в процес духовного відродження всього світу на християнських засадах». Патроном цього ордену обрали етнарха нашої нації – митрополита Андрея Шептицького».

Цей орден мав і має великий вплив на увесь «Пласт». Він діє у трьох сферах: виховничій, адміністративній, програмно-теоретичній.

Митрополит Ігор, благословляючи пластунів, наголосив: «Ми живемо в трудний час, тому особливо маємо молитися за поглиблення нашої любові до України. Бог знає, як нас привести до перемоги, а ми молимося, поклаймося на Всевишнього. Хай Господь вас усіх благословить у вашому служінні. Моліться за прославу митрополита Андрея, йдіть шляхом його вчення!»

Від «Ордену Хрестоносців» митрополиту Ігорю вручили ювілейну медаль, яку випустили з нагоди 75-ліття заснування ордену, та книгу з історією пластового служіння.

Опісля пластуни зі священниками зійшли в крипту і склали спільну молитву біля місця захоронення патрона куреня митрополита Андрея.

У Львівській духовній семінарії відбувся мистецький вечір із циклу «Молитва до митрополита. Сліпий. Спадкоємець»

У стінах Львівської духовної семінарії Святого Духа УГКЦ 2 листопада відбувся мистецько-документальний проект «Молитва до митрополита. Сліпий. Спадкоємець», присвячений Патріархові Йосифу (Сліпому). Про це на своїй фейсбук-сторінці розповіла автор проекту Олена Білоус.

«Дуже дякуємо ректорату Львівської духовної семінарії за запрошення проекту «Молитва до митрополита. Сліпий. Спадкоємець», адже це – їх ректор. І та унікальна історія, яку передав того вечора нам усім о. Володимир Крушельницький, розкриває вкотре такого глибокого й унікального, щирого і готового до найбільшої жертви тодішнього ректора семінарії, а згодом Патріарха нашої Церкви, – зазначила організатор. – Цей мистецький проект мав на меті організувати глядачеві зустріч крізь мистецтво до більшого і подальшого пізнання постаті, яку відкриваємо у мистецькому вимірі».

Музичну програму заходу представили камерний оркестр «Віртуози Львова» під багатуою Володимира Сивохіпа та оперні співачки Софія Соловій (сопрано) та Лілія Нікітчук (мецсо-сопрано). На завершення зі словом подяки до організаторів звернувся ректор Львівської духовної семінарії Святого Духа о. д-р Ігор Бойко.

Нагадаємо, проект «Молитва до Митрополита. Сліпий» розпочався 17 лютого 2022 року, у день 130-ї річниці від дня народження Патріарха Йосифа Сліпого. Перший захід із циклу проекту розпочали з відкриття мистецької виставки українських художників у Національній філармонії у Львові.

«Духовна велич Львова»

Блаженніший Святослав привітав Папську українську колегію святого Йосафата із 125-річчям

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав привітав Папську українську колегію святого Йосафата в Римі із 125-річчям від дня заснування і 90-річчям осідку на пагорбі Джаніколо.

«Цього року минає 125 років від дня заснування тоді Рутенської семінарії в Римі. Папа Лев XIII захотів, щоб наша Церква, наш народ мав свою семінарію тут. Вона так шукала свого постійного гніздечка, і наші галицькі владика допомагли їй звити гніздечко на Джаніколійському пагорбі», – розповів Глава Церкви під час проповіді на Літургії в базиліці Святого Петра у Ватикані 12 листопада.

Предстоятель склав слова вдячності ректору колегії отцю Луїсу Касьяну від усієї Церкви.

«Дякуємо разом Господу Богу за ті 125 років студії тут, у Римі. Скільки вийшло з цієї семінарії святих, мучеників, ісповідників, великих провідників нашої Церкви», – сказав Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

У парафії Всіх святих УГКЦ у Гамбурзі вперше відбулися українські вечорниці

У суботу, 5 листопада, на парафії Всіх святих УГКЦ у Гамбурзі відбулися українські вечорниці. Головною метою події була благодійність, виручені фінанси скерували на підтримку потреб наших співвітчизників в Україні.

З ініціативи пароха отця Павла Цвюка та активних парафіян такий захід вдалося провести вперше. Кульмінацією програми була молитва світла, коли всі присутні молилися до Богородиці на чолі з о. Павлом, тримаючи у руках символічні свічки, які прибули з Фатіми, де свого часу були зафіксовані об'явлення Богородиці. Також гості заходу мали нагоду похачуватися українськими стравами: борщем, звареним на вогні, варениками, які спільно власноруч ліпили парафіяни, хлібом та іншими смаколикками, а також численними солодощами, які спекли господині.

Як розповів отець-парох Павло Цвюк, головною метою вечорниць було продемонструвати, що українська громада у Гамбурзі не забуває своєї пісні, своєї мови. Крім того, такий духовно-творчий вечір з музичними акцентами є потужною мотивацією та ресурсом для українців у Німеччині продовжувати свою активну благодійну діяльність. Адже основна мета заходу – добродійна. Отець Павло висловив сподівання, що такі вечорниці стануть доброю щорічною традицією для парафії.

За матеріалами української греко-католицької громади м. Гамбург

У Харківському екзархаті провели День убогого

Майже з перших днів повномасштабного вторгнення росії в Україну при катедральному соборі Святого Миколая у Харкові триває гуманітарна місія. За вісім місяців війни тут щотижня отримують різнобічну допомогу тисячі харків'ян. Минулого тижня продукти, засоби гігієни, ліки та теплі речі отримали близько двох тисяч осіб. За словами голови Відділу соціального служіння УГКЦ й екзарха Харківського владика Василя, кількість потребуєчих у місті зростає, адже до Харкова переїжджають зимувати люди з деокупованих територій. Тому цього року дні допомоги бідним у Харківській області мали особливий акцент, а саме – підтримка постраждалих від війни.

Крім того, у п'ятницю, 11 листопада, як відповідь на заклик Блаженнішого Святослава нагодувати убогого, владика Василій спільно з директором «Карітас Харків» о. Андрієм Насінником відвідали Харківський центр реінтеграції бездомних осіб, де було роздано гарячі обіди підопічним центру та передано їм продуктові набори. Архієрей спільно помолився з бездомними та поспілкувався з ними.

Варто додати, що з нагоди Всеукраїнського дня молитви за сиріт екзарх Харківський відвідав харківську родину Салтевських, в якій виховується четверо дітей-сиріт. Владика Василій впродовж тривалого часу опікується цими дітьми і допомагає їм. «Ми бачимо, як багато людей потерпає від війни та потребує допомоги і в нас, на Харківщині, а також в інших постраждалих регіонах України, тому звертаємося до небайдужих людей, щоб надалі підтримували тих, хто знаходиться у складних життєвих обставинах», – закликав екзарх Харківський.

Департамент інформації УГКЦ

Блаженніший Святослав відвідав папу-емерита Венедикта XVI

9 листопада Блаженніший Святослав відвідав папу-емерита Венедикта XVI в його помешканні монастиря «Mater Ecclesiae» у Ватикані. Глава УГКЦ розповів Папі Венедикту про наслідки війни в Україні та попросив «продовжувати молитися за мир у нашій країні».

«Сила молитви допомагає українському народу вистояти в цій боротьбі. Я прошу вас, Святіший Отче, продовжувати молитися за Україну», – звернувся Блаженніший Святослав до папи-емерита. Під час розмови Глава УГКЦ розповів про ідеологічне підґрунтя російської агресії, колоніальні наміри росії та наголосив, що «план денацифікації України є очевидним геноцидом українського народу».

На початку повномасштабної російської агресії папа-емерит надіслав Блаженнішому Святославу листа солідарності, в якому запевнив про свою молитовну підтримку українського народу. Глава УГКЦ висловив вдячність за цей «особливий жест» Його Святості та попросив «продовжувати молитися за справедливий мир для України». На запитання папи-емерита про служіння Церков в умовах війни Глава УГКЦ розповів про діяльність Всеукраїнської ради Церков та релігійних організацій, співпраці між Церквами в гуманітарній сфері та екуменічну єдність «в молитві перед братськими могилами, де поховані наші брати і сестри різних конфесій».

На завершення зустрічі папа-емерит подарував Блаженнішому Святославу пам'ятну медаль лімітованої колекції часів його понтифікату і попросив передати слова підтримки та його благословення для всього українського народу.

Секретаріат Глави УГКЦ в Римі

Глава УГКЦ привітав новообраного протоігумена Львівської провінції отців-редемптористів

14 листопада 2022 року новим протоігуменом Львівської провінції Чину Найсвятішого Ізбавителя на п'ятирічну каденцію – до 2027 року – обрано високопреподобного отця Володимира Борейка. Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав привітав отця Володимира з обранням і віддав його служіння під особливу опіку Пресвятої Богородиці, яка багатьма чудами прославлена в іконі Неустанної Помочі.

Блаженніший Святослав побажав новому протоігуменові, щоб, розпочинаючи нову каденцію, він був відкритий до дії Святого Духа, адже його урядування випало на нелегкі часи. «Війна, яка триває, принесла з собою великі руйнування і, щонайгірше, численні жертви. Де ж узяти сили, щоб бути вмілими виконавцями Божої волі? Послухайте апостола Павла: «... знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8, 28). Просіть у нашого Господа Ісуса Христа, щоб дав Вам сили і благодать Духа Святого, аби очолювана Вами провінція могла гідно послужити зраненим українцям. Будьте для них живими свідками Божої любові і милосердя, яке миром Господніх ласк у Святих Тайнах вилікує їхні рани», – закликав Предстоятель.

Відаючи служіння отця Володимира Борейка під особливу опіку Матері Божої, прославленої в іконі Неустанної Помочі, Глава УГКЦ запевнив його у підтримці всіх ініціатив, які будуть спрямовані на розвиток Української Греко-Католицької Церкви, проповідь Божого слова та добро боголюбивого люду.

За матеріалами офіційного сайту Львівської провінції ЧНІ

Обрано єпископа-помічника для Івано-Франківської архієпархії УГКЦ

27 жовтня 2022 року у Ватикані повідомлено, що Синод Єпископів УГКЦ обрав отця Миколу Семенишина єпископом-помічником Івано-Франківської архієпархії УГКЦ, якому Святіший Отець Франциск дав свою згоду, призначивши йому титулярний осідок Юнки Мавританської. Сорокарічний отець Микола Семенишин стане наймолодшим єпископом в Українській Греко-Католицькій Церкві.

Біографічна довідка

Народився 29 травня 1982 року в селі Глибоке Богородчанського району Івано-Франківської області. Навчався у Глибоківській та Богородчанській загальноосвітній школах, де у 1999 році здобув повну загальну середню освіту. У 1999-2005 роках навчався в Івано-Франківській теологічній академії, у 2005-2008 роках – у Папському терезіанському університеті в Римі на факультеті духовного богослов'я, де здобув науковий ступінь ліценціата богослов'я.

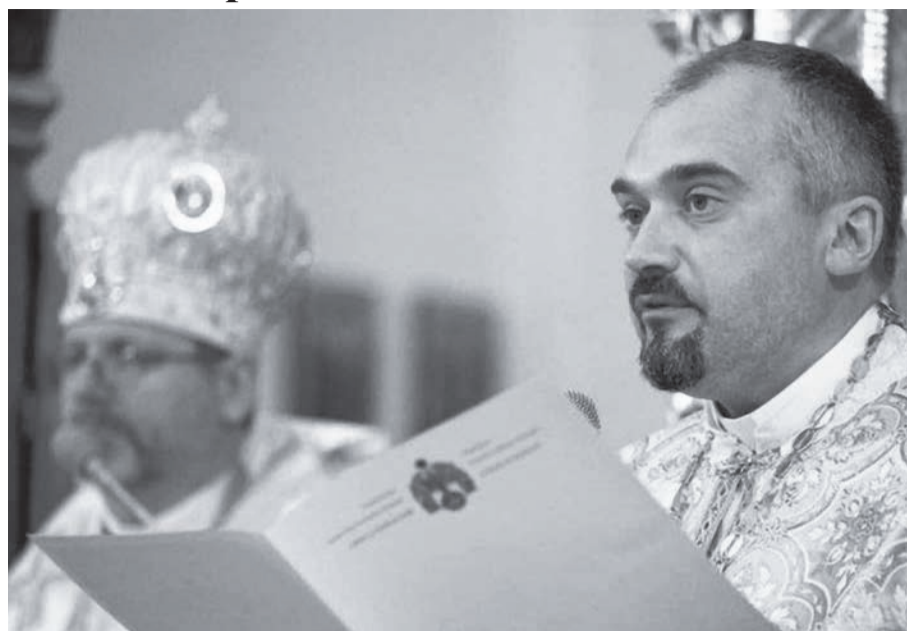
На диякона був висвячений 25 листопада 2004 року, на священника – 29 травня 2005 року. 8 квітня 2008 року його було призначено адміністратором парафії Святого Михайла в Порте (епархія Пінероло, Італія), а 19 жовтня 2009 року – парафіяльним сотрудником парафії Святого Верано в Аббадія Алпіна у тій самій епархії.

11 жовтня 2011 року призначений віцеректором Івано-Франківської духовної семінарії. 1 серпня 2013 року став особистим секретарем Блаженнішого Любомира Гузара і звершував це служіння до упокоєння патріарха в 2017 році.

Від 1 вересня 2017 року – духівник Київської Трьохсвятительської духовної семінарії.

Департамент інформації УГКЦ

Для Київської архієпархії УГКЦ обрано єпископа-помічника

3 листопада 2022 року у Ватикані повідомлено, що Синод Єпископів УГКЦ обрав отця Андрія Хім'яка єпископом-помічником Київської архієпархії УГКЦ, якому Святіший Отець Франциск дав свою згоду, призначивши йому титулярний осідок Куйкула.

Біографічна довідка

Народився 13 квітня 1981 року в м. Львові у християнській родині Михайла і Ганни Хім'яків. У 1988-1998 роках навчався у Львівській загальноосвітній школі № 44 ім. Т.Г.Шевченка, здобувши повну загальну середню освіту. З 1995 року належав до вівтарної дружини архикафедрального собору святого Юра у Львові, маючи нагоду поглибити свою віру та побачити добрий приклад священників. У 1998-2005 роках навчався у Львівській духовній семінарії Святого Духа, здобувши ступінь спеціаліста богослов'я; у 2005-2008 роках – у Папському східному інституті в Римі на факультеті східних церковних наук, здобувши науковий ступінь ліценціата богослов'я.

Піддияконські свячення отримав 20 березня 2005 року з рук владыки Василя Медвіга, єкзарха Києво-Вишгородського. Рукопокладений Блаженнішим Святославом на диякона 9 травня 2012 року, а на священника – 4 листопада 2012 року.

У вересні 2009 року розпочав працювати в Секретаріаті Синоду Єпископів як помічник владыки Богдана Дзюраха, секретаря Синоду Єпископів, а від вересня 2016 року – як заступник секретаря Синоду Єпископів. Від квітня 2021 року виконував обов'язки секретаря Синоду Єпископів.

Упродовж 2008-2013 років – викладач курсу «Східна християнська духовність» на Дистанційній магістерській програмі екуменічних наук (ДМПЕН) Українського католицького університету. Від 2014 року – викладач Київської Трьохсвятительської духовної семінарії.

Департамент інформації УГКЦ

Владыку Андрія Рабія призначено єпископом-помічником Вінніпезької архієпархії УГКЦ

10 листопада у Ватикані повідомлено, що Святіший Отець Франциск, поблагословивши рішення Синоду Єпископів УГКЦ, призначив владыку Андрія Рабія єпископом-помічником Вінніпезької архієпархії УГКЦ, перенісши його з Філадельфійської архієпархії УГКЦ.

Біографічна довідка

Владыка Андрій Рабій народився 1 жовтня 1975 року у Львові. Священничу формацію отримав в українській семінарії святого Йосафата у Вашингтоні. 1999 року отримав ступінь бакалавра з філософії в Католицькому університеті Америки, 2002 року – ступінь магістра богослов'я в Домініканському богословському інституті у Вашингтоні, а 2008 року – ліценціат з канонічного права в Католицькому університеті Америки.

На диякона висвячений 15 листопада 1998 року, на священника – 19 грудня 2001 року. 8 серпня 2017 року Святіший Отець Франциск призначив отця Андрія Рабія, протосинкела Філадельфійської архієпархії УГКЦ, єпископом-помічником цієї архієпархії, присвоївши йому титулярний осідок Германіціани.

Єпископська хіротонія відбулася 3 вересня 2017 року в архикафедральному соборі святого Юра у Львові. Головним святителем нового єпископа став Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, співсвятителями – архієпископ і митрополит Філадельфійський Стефан Сорока та єпископ Едмонтонської епархії УГКЦ Давид Мотюк.

З 16 квітня 2018 року до 4 червня 2019 року був апостольським адміністратором Філадельфійської архієпархії УГКЦ протягом періоду *sede vacante*. З 4 червня 2019 року служив єпископом-помічником Філадельфійської архієпархії УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Папа Франциск прийняв у Ватикані Главу УГКЦ

7 листопада Папа Франциск прийняв у Апостольському палаці у Ватикані Главу Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішого Святослава, який перебував з робочим візитом в Апостольській Столиці. Це перший такий візит Києво-Галицького Верховного Архієпископа після початку широкомасштабного російського вторгнення в Україну.

У повідомленні Секретаріату Глави УГКЦ в Римі зазначається, що Блаженніший Святослав привіз у подарунок Святішому Отцеві шматок російської міни, що пошкодила фасад греко-католицького храму в Ірпені, як символічний дар, не тільки з огляду на те, що нагадує про одне з перших «міст-мучеників», але також через те, що схожі шматочки виймаються із тіл військових і цивільних, зокрема, дітей, що є видимим знаком знищення та смерті, які війна несе кожного дня.

За словами Глави УГКЦ, Папа ще раз висловив свою близькість з українським народом, запевнивши у тому, що перебуває поруч у молитві та в конкретних діях. Він заохотив Верховного Архієпископа та пастирів бути витривалими в служінні євангельської близькості зі страждаючим народом, пригнобленим насильством війни. У повідомленні секретаріату також зазначається, що Папа наголосив на зусиллях Святого Престолу, спрямованих на те, щоби покласти край агресії та сприяти настанню справедливого миру, як також на зусиллях, спрямованих на підтримку солідарності з українським народом.

Блаженніший Святослав, у свою чергу, сказав, що бажає принести Папі волання українського народу. Він також представив Папі зусилля Церкви на підтримку народу в умовах війни, про свої відвідини спільнот, які постраждали від війни у центрі, на сході та півдні країни. Святішому Отцеві також було представлено душпастирський план на 2023 рік, у центрі якого – служіння найслабшим, прийняття та супровід переміщених осіб, лікування ран, завданих війною. Верховний Архієпископ вказав на колоніальний вимір війни проти України, підкреслюючи неприйнятність мирних пропозицій, які включають заперечення права на існування українського народу та його держави в її міжнародно визнаних кордонах.

«Vatican News»

У Мюнхені проходить виставка «Ікони проти війни»

15 листопада представники духовенства Апостольського екзархату для українців візантійського обряду в Німеччині та країнах Скандинавії молилися молебень за мир в Україні у храмі Святого Духа в Мюнхені, де проходить мистецька виставка під назвою «Ікони проти війни». Цей художній проект про російське вторгнення створений Олександром Клименком і Сонею Атлантовою, які через ікону, написану на ящиках з-під набоїв, хочуть представити перемогу життя над смертю.

«Ікони цієї пересувної виставки допомагають нам у тумані жорстокості зберегти серце відкритим для добра і таким чином зберегти в серці людське. Ці ікони хочуть надихнути нас не втрачати божественне в драматичних обставинах війни. Бо тільки ті, хто має перед очима Бога, можуть правильно споглядати на людей, ставитися до них і служити їм в душі Ісуса», – зауважив владика Богдан Дзюрах в коментарі до цієї виставки для друкованого видання каталогу «Ікони проти війни».

На цьому проекті представлені твори 28 митців сакрального мистецтва, серед яких – Костко Маркович, Уляна Креховець, Христина Квик, Катерина Кузів та інші. Виставку можна відвідати до 4 грудня; також є передбачена можливість купівлі ікон і їх замовлення.

За матеріалами Апостольського екзархату в Німеччині та країнах Скандинавії

Монашество УГКЦ подарувало Папі ризи з розп'яттям Христа і багатостраждальною Україною

9 листопада в Римі розпочалася II Міжнародна асамблея вищих настоятелів УГКЦ. Перед її початком монахи і монахині взяли участь у загальній аудієнції Святішого Отця Франциска, на завершення якої вручили Папі подарунок – ризи з розп'яттям Ісуса Христа і багатостраждальною Україною.

На літургійних ризах латинського обряду, які виготовили сестри Воплоченого Слова, зображено хрест із розп'яттям на ньому Ісусом Христом. Над ним – символічні обриси Церкви. Обабіч напис – «ECCLESIA MARTYR» (Церква-мучениця). Голгота, на якій стоїть хрест, немовби проростає із залитої кров'ю України. Нижче від контуру карти України на руках у двох ангелів зображено чашу, в яку стікає кров мучеників.

Сестра Марія, настоятелька Згромадження сестер Воплоченого Слова, котрі робили цей подарунок, розповіла, що зображення на ризах має на меті показати українську Церкву як Церкву мучеників, про що свого часу говорив святий папа Іван Павло II. «Наша Церква засвідчила єдність із Петром кров'ю мучеників уже від початку свого створення. Маємо приклади священномученика Йосафата Кунцевича та багатьох мучеників ХХ століття», – зазначила сестра Марія.

Після завершення загальної аудієнції Святіший Отець Франциск особисто підійшов до українських монахів і монахинь, які прибули до Риму на Асамблею вищих настоятелів УГКЦ, й уділив їм кілька хвилин, зокрема спільно помолитись за Україну та за всіх, хто постраждав від війни. Приймаючи подарунок, Папа подякував за нього, вкотре назвавши війну росії проти України жорстокою і ненависницькою.

«Коли Папа схилився над нами і давав нам своє благословення, – розповіла сестра Теодора Шулак, генеральна настоятелька сестер-редемптористок, – то сказав, що передає наш український народ під покров Богородиці і що наш народ є справді народом-мучеником, який страждає від нападу ворога. Він [Папа Франциск] завжди є з нами, поблагословив і поцілував наш прапор».

Владика Михайл (Бубній), голова Патріаршої комісії у справах монашества УГКЦ, запросив Папу Франциска приїхати в Україну.

Департамент інформації УГКЦ

«Солідарність у дійсності»: Католицька Церква відзначає Всесвітній день бідних

У неділю, 13 листопада, вся Католицька Церква відзначає VI Всесвітній День бідних. З цієї нагоди Святіший Отець Франциск видав послання на тему «Ісус Христос став убогим задля вас», а в УГКЦ триває проголошена Отцем і Главою УГКЦ Блаженнішим Святославом постійно триваюча акція «Нагодуй убогого». В межах цієї акції заохочується, щоб кожна парафія збирала продукти та речі першої необхідності.

У своєму посланні «Ісус Христос став убогим задля вас» Папа Франциск вкотре привертає увагу до війни в Україні і закликає виявляти солідарність у дійсності, яка полягає саме в тому, щоб «ділитися тим, що маємо, з тими, хто нічого не має, щоб ніхто не страждав».

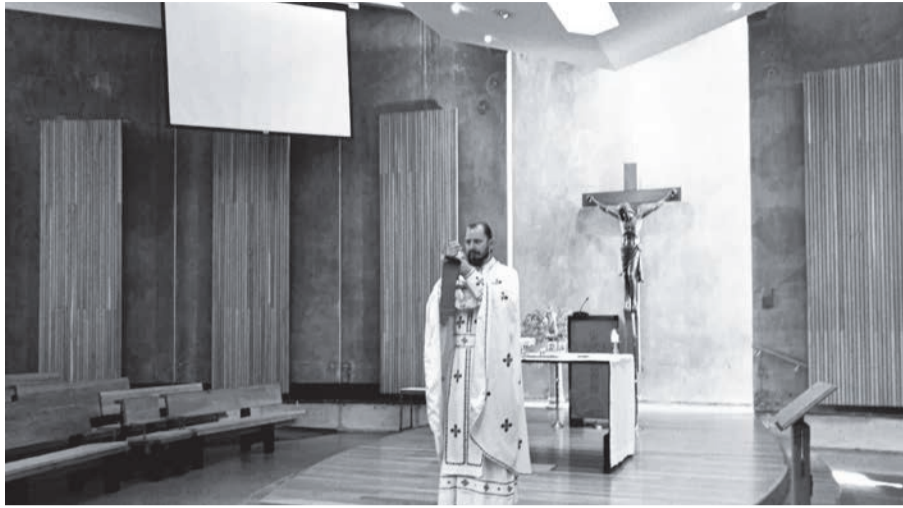
«Мільйони жінок, дітей і похилих віком змушені кинути виклик небезпеці бомбардувань, щоби врятуватися, шукаючи притулку як біженці в сусідніх країнах. Ті, які залишаються в зоні бойових дій, кожного дня співіснують зі страхом, з нестачею їжі, води, лікування і, насамперед, людського тепла. В таких важких ситуаціях тьмяніє розум, а наслідки цього відчувають багато простих людей, які поповнюють і без того величезну кількість злиденних. Яким чином дати належну відповідь, яка принесе полегшення та мир багатьом людям, залишеним на поталу невизначеності та нестабільності?» – пише Папа.

Святіший Отець переконаний, що перед обличчям бідних не потрібно розводити риторичку, а слід закотити рукави та впроваджувати віру в життя через безпосереднє залучення, яке неможливо делегувати іншим.

Пригадуємо, що у 2016 році на завершення Ювілейного року Божого милосердя Папа Франциск встановив День бідних, який уся Католицька Церква відзначає щороку в листопаді.

Департамент інформації УГКЦ

У Новій Зеландії відбулася перша після пандемії Божественна Літургія

Після довгої перерви о. Андрій Микитюк знову прибув до вірних Української Греко-Католицької Церкви в північній частині Нової Зеландії, щоби спільно помолитися та дарувати парафіянам живого Бога. Служив отець в Окленді, у парафії Матері Божої Неустанної Помочі, при якій служать отці-редемптористи, та у Веллінгтоні.

Попередня Божественна Літургія в Новій Зеландії, яку служив о. Ігор Колісник, ЧНІ, була ще наприкінці 2016 року. Отець був тут протягом двох років і служив у парафії Блаженного Миколая Чарнецького, яка охоплює всю Нову Зеландію, особливо три найбільші міста – Окленд, Веллінгтон і Крайстчерч.

Важко описати ту радість, з якою українці зустріли отця. В Окленді молитовна спільнота налічувала 36 людей, у Веллінгтоні – 21. Вірні єдналися з душпастирем у молитві та супроводжували її чудовим співом. Люди численно приступали до Святих Таїнств Сповіді та Євхаристії, бо пам'ятали не лише про молитву, а й про прощення, яке є важливим для того, щоб жити з Богом.

Особливо та зворушливою подією в оклендській парафії було те, що через Таїнство Хрищення народився новий член Церкви – Матвій. Уся спільнота з подякою до Бога щиро вітала новоохрищеного.

Після Літургій, як зазвичай це бувало, парафіяни спільно збиралися на частування, ділячись не тільки їжею, а й добрими словами. За словами отця, це було доброю нагодою зі всіма познайомитися, поспілкуватися, навести контакти для того, щоб надалі душпастирювати в Новій Зеландії і робити це частіше, хоча б декілька разів на рік.

Коментуючи своє служіння в Новій Зеландії, о. Андрій зауважив, що люди були якраз тим добрим ґрунтом для засівання Божого слова, яке проростатиме у них у декілька разів і даватиме добрі плоди: «Вони відкриті на світло, яким є Христос, тому завжди радо чекають душпастиря. Вірні дуже радісно мене зустріли та з сумом проводжали, просячи приїжджати частіше».

За матеріалами Мельбурнської єпархії святих апостолів Петра і Павла

В Італії провели збір коштів на опріснювачі води для прифронтового Миколаєва

Громадські організації, що входять до мережі «Stopthewarnow», між якими також є католицькі асоціації, організували кампанію на підтримку зусиль, спрямованих на забезпечення мешканців Миколаєва питною водою (як відомо, знищення інфраструктурних об'єктів російськими ракетами та снарядами причинилося до надзвичайного стану з водозабезпеченням у місті Миколаєві на півдні України, розташованому всього за кілька десятків кілометрів від лінії зіткнення). У потребі мали нагоду переконатися представники мережі «Stopthewarnow», яка згуртує понад 175 італійських громадських організацій, особисто відвідуючи портове місто, до якого вони наприкінці літа привезли два опріснювачі води.

Досвід спілкування з мешканцями та представниками влади міста спонукав італійських активістів запустити кампанію на підтримку миколаївчан у їхніх базових потребах, до яких належить доступ до води. Метою акції є зібрати кошти на придбання та встановлення двадцяти опріснювачів.

Спільнота святого Івана XXIII не випадково є координатором проекту, адже її члени вже віддавна присутні на місці, а тому зможуть контролювати виконання робіт. Загальна вартість проекту становить півмільйона євро, що включає придбання, встановлення та експлуатацію апаратів. Організації, що входять до мережі, розпочали збір коштів. «Наша головна місія – розділити страждання, перебувати поруч з цими людьми, які страждають. Мені важко дивитися з оптимізмом на наступні місяці, я дуже стурбований», – наголосив Джанп'єро Кофано, член Спільноти святого Івана XXIII та координатор мережі «StopTheWarNow».

«Vatican News»

Папа Франциск: Мир – можливий, не мирімося з війною!

Під час недільної зустрічі з паломниками, 13 листопада, Папа Франциск закликав не забувати про багатостраждальний український народ у молитві та в конкретних ділах солідарності. «Залишаймося завжди близькими з нашими братами і сестрами в багатостраждальній Україні, близькими в молитві та близькими в конкретній солідарності. Мир – можливий! Не мирімося з війною!» – закликав Папа Франциск, промовляючи до прочан, які того дня зібралися на площі Святого Петра у Ватикані на недільну молитовну зустріч з Єпископом Риму.

Відслуживши вранці Святу Месу з нагоди Всесвітнього дня бідних, в проповіді під час якої він згадував про жорстокість, якої зазнає український народ, Святий Отець використав чергову прилюдну зустріч для того, щоб закликати світ до молитовної та матеріальної солідарності з нашим народом.

«Vatican News»

В УГКЦ повідомили місце і дату єпископської хіротонії отця Максима Рябухи

Архиєрейська хіротонія отця Максима Рябухи, якого проголошено єпископом-помічником Донецького екзархату УГКЦ, відбудеться 22 грудня 2022 року в Патріаршому соборі Воскресіння у Києві. Літургію очолить Блаженніший Святослав, головний святий. Співсвятителі – владика Степан Меньок, екзарх Донецького екзархату, та владика Йосиф Мілян, єпископ-помічник Київської архієпархії.

Напередодні, 21 грудня, о 18:00 в Патріаршому соборі розпочнеться Велика вечірня з Чином архиєрейського найменування, а 22 грудня об 11:00 – Архиєрейська Божественна Літургія з Чином архиєрейської хіротонії. «Живе телебачення» здійснюватиме прямі трансляції цих подій.

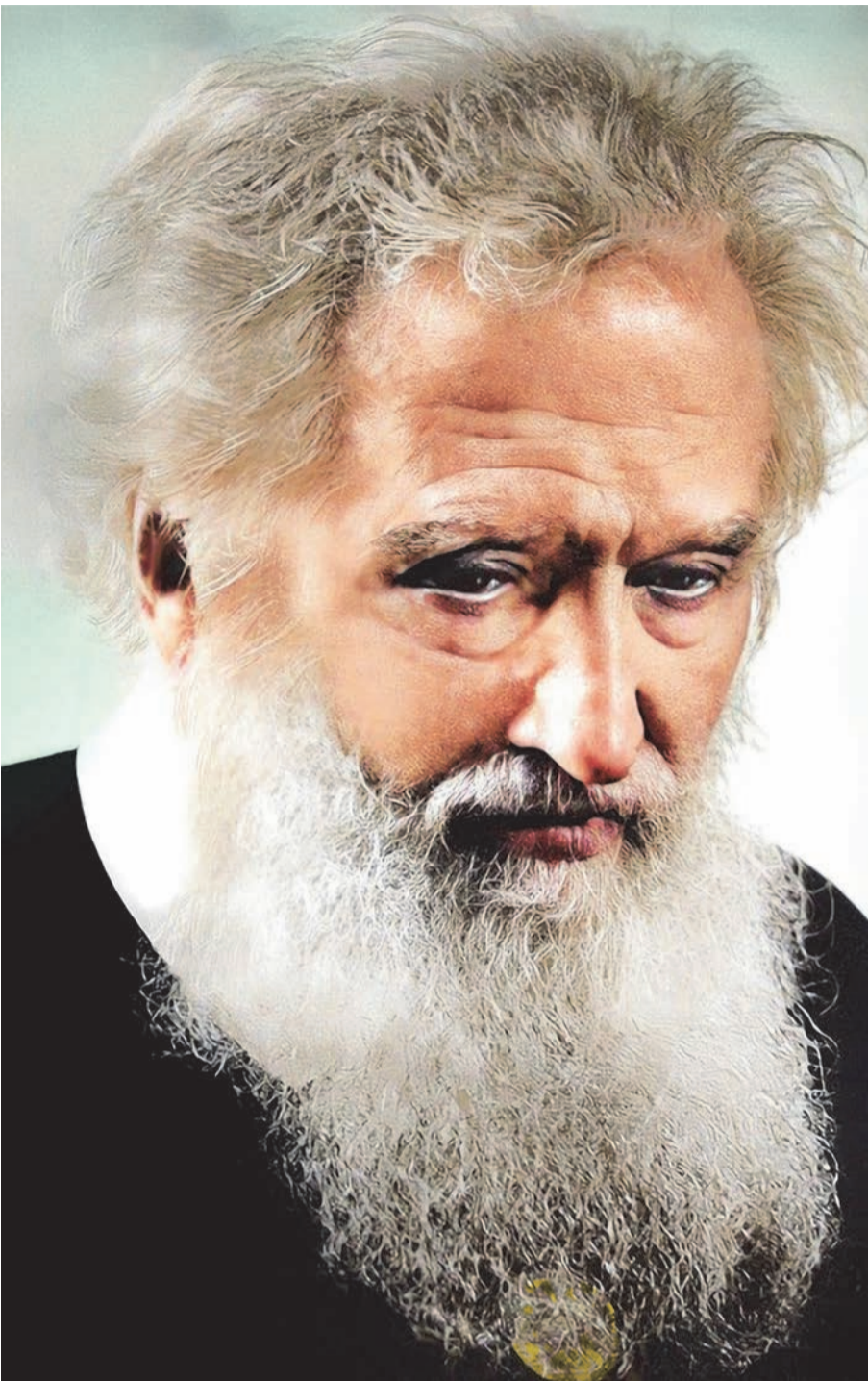
Нагадаємо, що 19 вересня 2022 року у Ватикані повідомлено про те, що Святий Отець Франциск поблагословив вибір Синоду єпископів УГКЦ і номінував отця Максима Рябуху, СДБ, єпископом-помічником Донецького екзархату УГКЦ, надавши йому титулярний осідок Стефаніяко.

PISY

Отець Роман Тереховський:

«Для беатифікації зроблено практично все. Чекаємо на підтвердження чуда»

Цьогоріч 5 грудня мине 64 роки, відколи у 1958-му році розпочався беатифікаційний процес митрополита Андрея Шептицького

Святий Іван Павло II у проповіді 27 червня 2001 року з нагоди беатифікації владика Миколая Чарнецького та тих, що з ним постраждали, а також о. Омеляна Ковча і слугині Божої с. Йосафати Гордашевської, зазначив: «Сподіваємось одного дня побачити його (митрополита Андрея Шептицького) у славі святих».

У 2003-му році, після клопіткої праці над довершенням усіх необхідних формальностей щодо процесу беатифікації митрополита Андрея Шептицького, було зроблено заяву, що ця справа перебуває на стадії завершення. Однак досі процес беатифікації триває.

Про те, чого сьогодні ще бракує для проголошення митрополита Андрея святим, ми поспілкувалися з постулятором місії «Постуляційний центр беатифікації й канонізації святих УГКЦ» отцем Романом Тереховським.

– Який вплив на нашу Церкву та й на Україну загалом мала би беатифікація митрополита Андрея?

– Беатифікація митрополита Андрея Шептицького важлива не лише для Української Греко-Католицької Церкви, а для всієї Католицької Церкви. Адже з проголошенням нового святого у всіх нас з'являється ще один заступник на небі. Також важливий і суспільний

фактор, адже фактично кожен українець має певне ставлення до Андрея Шептицького – позитивне чи негативне. Тож якби від Апостольського Престолу сповістили б, що є відповідний знак з Неба, і митрополита проголосили би святим, то, впевнений, що в багатьох ставлення змінюється би в кращу сторону.

Та, крім моменту заступництва, є ще й питання прикладовості життя. Візьмімо святого отця Пію: його монашого служіння було достатньо для святості в Небі. Та для середньостатистичної людини це не мало якогось особливого значення. Чи святий Франциск Асизький – теж провадив праведне монаше життя. І зовсім інше – Папа Іван Павло II. Його знали не лише як очільника Католицької Церкви, але й завдяки його неординарним людським якостям.

Коли ж говоримо про митрополита Андрея Шептицького, варто звернути увагу й на епоху, в якій він жив, які суспільні зміни тоді відбувалися. Це був надзвичайно складний період – український народ переживав пригноблення. Та поміж тим, скільки всього митрополит робив у різних сферах суспільного життя! Погляньмо на нього як на великого мецената, доброго господарника, який мудро управляв фінансами і розподіляв їх, подивуймося тому, як він зумів розбудити наш дрімучий народ. Проаналізуємо, як митрополит переживає хворобу, його аспірації до мучеництва. І

поміж тим усім, звернімо увагу, наскільки він підняв нашу Церкву, українську націю в освіті. Тобто куди не глянь, він всюди доклав багато праці. І в тих великих справах ніколи не вивищував себе, а робив усе делікатно і спокійно.

Тобто у випадку митрополита Андрея Шептицького, окрім заступництва, вагомим і неординарним чинником є його надзвичайна прикладовість життя. Таких святих, які своїми діями настільки засвідчували б віру, є небагато. Тож проголошення митрополита Андрея святим для всієї Католицької Церкви була би визначною подією.

– Чого бракує для проголошення митрополита Андрея святим?

– Для беатифікації зроблено практично все. Є представлені всі необхідні документи, все, що стосується життя і діяльності, героїчності чеснот. Залишається ще важливий момент чуда, яке би сталося за посередництвом молитов до митрополита Андрея, тобто завдяки його молитовному заступництву. Зараз це питання вивчає спеціальна комісія. Переконаний, що одного дня це відбудеться. Думаю, Господь Бог має теж свій план стосовно цього. Зрештою, є святі, які століттями чекали свого проголошення.

Вважаю, що це питання слід розглядати не з точки зору святості постаті митрополита Андрея, а через призму нашої готовності сприйняти це, з огляду на наше усвідомлення цього. Будьмо об'єктивними: ми, українці, не надто вдячна нація. Адже ще донедавна в наших ЗМІ з'являлася фейкова інформація про Шептицького. Відчувався неабиякий «різномій» у ставленні до його постаті. І це викликало дисонанс у його сприйнятті як особи. Це досить політизований момент, який створює упередження до багатьох важливих і потужних його життєвих чинів.

Подумаймо: для чого є прикладова і канонізована святість? Щоб людина ставала святіша. А в теперішній час немає до цього готовності широкого загалу. Думаю, що Господь Бог чекає цієї готовності.

– А була колись така готовність?

– Перші десятиліття, коли почався процес беатифікації, а це – 50-ті роки минулого століття, ми перебували ще в умовах підпілля та посеред радянської дійсності. А ті, які проживали за кордоном, були розділені і мали різні пріоритети. Зі здобуттям Незалежності нас більше цікавили інші речі, які не стосувалися дослідження і вивчення спадщини митрополита.

Ще один дотепер нерозв'язаний складний момент – наші архіви забрала радянська влада, і їх досі не повернули. Тобто ця ситуація демонструє також і певну «неповороткість» Церкви як структури. Очевидно, що і до сьогодні для нас не є пріоритетним повернути ці документи, хоча б у повних копіях, інакше ми, напевне, вже давно би їх посідали.

Ще одне, на чому необхідно акцентувати увагу: насправді був політичний інтерес, щоб ця спадщина не була належно каталогізована і збережена. Думаю, що всі пригадують, як декілька років тому навіть виник скандал із втратою писемної спадщини митрополита Андрея з архівів та музеїв України.

Та інформація, що тепер з'являється, фактично вже нічого нового не прибав-

ляє для справи беатифікації. Потрібно щось екстраординарне, щось досі незнане і нечуване, що радикально би змінило оцінку його постаті і чину. Думаю, що сьогодні на такий матеріал є радше годі сподіватися, хоча не виключаю і такої можливості.

Загалом зацікавлення спадщиною митрополита є стабільне, і не лише серед науковців, а й у середовищі широкого загалу. Щоправда, не таке широке, як би того хотілося. Та для цього теж має бути підготовка на рівні сприйняття пересічного громадянина. Хоча його твори вивчають, і вони реально актуальні в економічних питаннях, у справі державного господарювання, будівництва політичної держави. Тому рекомендую всім добре «подружитися» з тим, що писав митрополит.

– Стосовно свідчень про чудо, як пересічна людина може про це повідомити?

– Всі свідчення проходять дуже глибокі перевірки. При дослідженні беруть участь фахівці. Завжди є простір для дискусій, крім рідкісних беззаперечних і однозначних випадків. Та це має бути чудо не такого рівня, як, наприклад: мене болів зуб, я помолівся про заступництво до митрополита – і біль зник. Повинне бути свідчення справді чудесного факту, чогось надприродного, не пояснюваного наукою.

Ми знаємо про такі випадки, але вони, на жаль, не надто добре задокументовані. Тепер на дослідженні перебуває випадок зцілення від хвороби, яка спричинила інвалідність, і завдяки заступництву митрополита Андрея Шептицького людина повністю зцілилася. Та є певні нюанси, бо є хвороби, які не лікують в обставинах життя у визначеній країні, натомість вони можуть успішно лікуватися в інших. Тут важливо говорити про зцілення, коли немає можливості лікувати.

– Чи може якимось чином із нас докластися до пришвидшення беатифікації митрополита?

– Варто зрозуміти: такий тривалий беатифікаційний процес вимагає від нас духовного зростання. Не важливо, скільки говорять про митрополита, – важливо, скільки моляться, просячи про його заступництво. Насправді зовсім небагато людей щоденно просять митрополита Андрея про заступництво. Переконаний, якби всі віряни нашої Церкви молилися, то це швидко дало би позитивний результат. Думаю, проблема в тому, що ми ще не доросли до святості митрополита.

Тож замість того, щоб нарікати на Апостольський Престол, не розуміючи дуже багатьох тонкощів процесуального характеру при провадженні беатифікаційних справ, краще звертати увагу на те, що ми, все ж таки, замало молимося і забагато грішимо. Погляньмо бодай на те, яку величезну кількість абортів щороку роблять в Україні. А потім нація, яка сама вбиває своїх дітей, дивується, що стається війна. На жаль, ми належним чином не переосмислюємо багато різномірних явищ нашого життя й історії нашого народу. Тому раджу: замість гніватися, варто запитати себе, чому я не молюся щодня, чому я не звертаюся до заступництва митрополита.

*Спілкувалася Наталія Павлишин
Пресслужба Львівської архієпархії*

ерм. Юстин (Бойко): «Ми мусимо робити календарну реформу, щоби самим зрости у вірі до Бога і будувати Церкву третього тисячоліття»

Останнім часом дуже гостро точаться дискусії щодо переходу на григоріанський календар. Як сьогодні пов'язані війна, віра і Церква? Що потрібно зробити, щоб цілковито перейти на григоріанський календар? Як домогтися однакості у питанні щодо календаря? Чому календарна реформа передбачає перегляд календаря святих? На ці запитання відповідає синкел у справах монашества Львівської архієпархії УГКЦ ерм. Юстин (Бойко).

Про війну

Війна, віра і Церква – три теми, які є нерозривно пов'язаними. Хтось може сказати, що вони є не на часі, але вони якнайбільше на часі. Чому? Сьогодні поставмо собі питання: чому існує війна? Де Бог у цій війні? Що я маю робити у цій війні?

Війна сама по собі є творінням людини. Вона не є творінням Божим. Війна виникає у серці людини, і, відповідно, менше людей – менша війна, більше людей – більша війна. Теперішні війни є набагато небезпечними, оскільки у них задіяні не тільки люди, а і технології. Тому кожну війну, а особливо теперішню, неможливо закінчити військовим методом. Треба просити Господа Бога про ласку, щоб Він допоміг нам і провадив нас нашою рукою. Бог провадить нашою рукою. У війнах, які тепер точаться, найголовніше – тримати руку на пульсі правди, а також мати силу волі дійти до кінця. Бо зброя іде в рух потім, а найперше йде брехня. І, відповідно, у будь-якій війні перемагає той, хто тримається правди, навіть, якщо це коштує життя. Ісус Христос, який прийшов на землю, вибрав особливий шлях спасіння людини через терпіння, через смерть на хресті і Воскресіння. Коли Христа розп'яли, то, з людської точки зору, Він виглядав великим невдахою. Але Воскресіння Христове показало, що Бог прийшов на землю, а там, де є Бог, там смерть не кладе крапку, а є лише містком, через який проходить людина.

Про віру

У сьогоднішній час маємо плекати свою віру. Віра в Бога – це заповідь перемоги. Ми не є самі, незважаючи на те, що наш народ переживає страшні терпіння. І коли ми говоримо про віру, то вона не є чимось таким зі сфери філософії, роздумів про те, чи є Бог, а чи немає. Віра є дуже видимою. Що я маю на увазі? Вона є такою, яка формує якість нашого життя. І для того, щоби плекати віру, Господь Бог встановив саме Церкву як інституцію, як спільноту людей. І очевидно, що ця Церква базується не на людях, а на Ісусі Христі. Бо якщо би вона базувалася на людях, то вона давним-давно розвалилася б. Її вже не існувало би після того, як розп'яли Христа. Пригадуєте, що тоді сталося? Учні розбіглися додому, до своєї роботи. А що зробив Христос, коли вони порозбігалися до своїх домівок? Адже вони думали, що на цьому все закінчилося. А вже воскреслий Христос з ранами повертається до них, заставши їх при роботі, а вони рибалили. Він каже їм закинути сіті. Вони закидають сіті, після чого ловлять багато риби. По цьому знаку вони зрозуміли, що це Господь. Тоді вони виходять на берег. Христос зготував їм їсти. Він і сам їв, щоб учні не думали, що це дух, але Син Божий. Він розповідає їм про те, для чого Йому було потрібно страждати, для чого було

терпіти і воскреснути з мертвих. Вони наново переглядають весь свій шлях.

Багато апостолів пережили велику кризу віри і відійшли від Ісуса Христа, повернувшись до свого дому. Залишилася тільки Мати Ісуса Христа і євангеліст Іван, а всі решту повтікали, і їх не можна осуджувати. А вже потім Христос говорить про те, чому сталося саме так. Він наново посилає їх у Єрусалим, щоб вони стали проповідниками Його спасіння. Рівно ж і ми, як народ, наближаємося до розп'ятого Христа, як символу розп'ятого Христа. І багато-хто зневірився, знеохотився, опустив руки, але поволи Господь відкриває місію, яку Він ставить перед нами як перед народом. І тут важливо відчитати цю місію і не опустити наш шанс. І цей шанс починається не з великих натовпів – цей шанс має кожна людина. Кожен на своєму місці повинен скористатися цим шансом у світлі віри. Тому дуже важливою є молитва і щоденна праця.

Про Церкву

І ось Церква була створена саме з таких людей, які пережили захоплення Христом, які пережили розчарування Христом, які пережили чудо Його Воскресіння. І сьогодні ми є спадкоємцями віри апостолів. Очевидно, що саме вони сформували цю первісну Церкву. І ця Церква переходила різні часи, різні періоди. Вона залишається непохитною. Хто хитається? Хитаються люди, хитаються церковні структури, а Церква живе далі, а віра живе далі. І тому в найтемніші часи саме віра є цим світлом.

Ми живемо у час, коли Церкви є національні. Що означає національна Церква? Національна Церква – це Церква, яка об'єднує людей певної нації. Колись існували імперії, які розпалися на менші

народи. І сьогодні діє ООН, яка цим народам дає право на самовизначення, і, відповідно, існують національні Церкви, які покликані до одного – показувати людям дорогу до Бога, показувати людям, де є Бог.

Про григоріанський і юліанський календарі

Коли ми говоримо про календарне питання, то не треба приписувати ворогам те, чого вони не видумували (я маю на увазі календар). Чи григоріанський, чи юліанський календарі не є винаходом московського патріархату, росії тощо. Я погоджуюся з тим, що на цей час календар став елементом зброї. Я також погоджуюся з тим, що календарна реформа є потрібною. Але коли ми говоримо про календарну реформу, то що ми маємо на увазі? Коли священики, богослови говорять про календарну реформу, то мають на увазі ось що: чи ми слідуємо юліанському календареві, чи календареві григоріанському. У цей час більш правильним є григоріанський календар, хоча і він не є точним і буде потребувати коригування. Але якщо ми хочемо бути вірними словам Ісуса Христа, щоб усі були одно, то потрібно зблизитися у календарному питанні. Я погоджуюся з тим, що потрібно переходити на один єдиний календар: якщо григоріанський, то григоріанський.

Коли ми говоримо про перехід на григоріанський календар, то я не погоджуюся з тими, які кажуть про те, що давайте ми перейдемо на григоріанський календар тільки щодо святкування Різдва, а коли мова йде про святкування Великодня, то будемо святкувати так, як святкуємо за юліанським календарем. Тут є такий принцип – не можна бути напіввагітними чи напіводруженими,

чи напівроздягненими. Або ми цілковито переходимо, або не робимо цього кроку взагалі. Бо така напівреформа не є реформою, а тільки таким політичним ходом.

Для того, щоби цілковито перейти на григоріанський календар, не вистачає видати Декрет єпископам. Чому? Тому що Церква – це не тільки єпископи, священики, а увесь народ. І згодиться, що у нас немає однакості у народі щодо календаря. Хоча на тлі війни щораз то більше людей готові підтримати ту календарну реформу, щоб не мати нічого спільного з московським патріархатом.

Що закладає цілковита реформа? Перше – змінити літургійний календар з юліанського на григоріанський. Друге – переглянути календар святих. Коли ви поглянете на календар святих, то він сповнений багатьох святих, тобто до кожного дня прив'язаний якийсь святий. Їх є набагато більше, ніж у літургійному календарі, але ці святі є дані нам для того, щоб ми наслідували їх. Ці святі дані нам для того, щоб ми, взоруючись на них, могли наслідувати Ісуса Христа. Цих святих має кожний народ, і вони мають бути зрозумілими власному народові.

У нашому народі є дуже багато святих, але, на жаль, літургійний календар не містить їхньої пам'яті. А я вже не говорю про те, що немає літургійних служб багатьом святим. Що це означає? Кожен день складається з добового церковного правила. Він починається з Утрні, а далі слідує Часи, Вечірня тощо. І коли немає відповідних текстів, то як ви будете молитися? А без молитви міняти календар – то те саме, як робити шлюб без нареченого чи нареченої. Календарна реформа передбачає перегляд календаря святих, яких ми маємо.

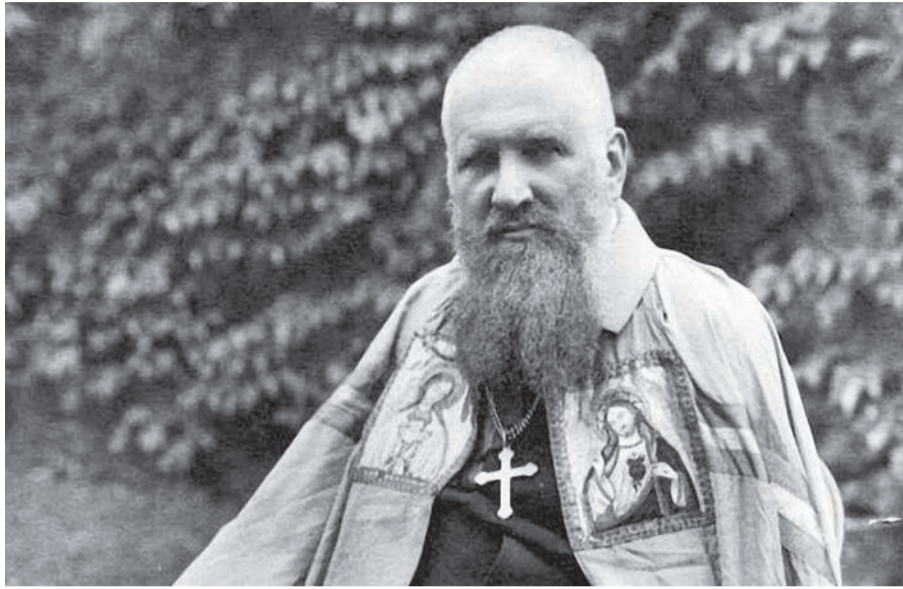
Також потрібно поставити перед людьми належні цілі цієї реформи. Не можна робити реформу літургійного календаря на зло недобрим людям. Ми мусимо робити календарну реформу, щоби самим зрости у вірі і любові до Бога і будувати Церкву третього тисячоліття. А це означає, що ми маємо бути віруючими людьми. І тому ця ціль має бути донесена людям. Бо толку з того, що ми зробимо календарну реформу, а люди не будуть ходити до Церкви? Для чого така календарна реформа? Календарна реформа має бути для того, щоби поглибити нашу віру. Якщо поглиблення віри вимагає календарної реформи, тоді її слід починати робити негайно. Але вона не повинна спричинити скандалу у народі. Поряд з календарною реформою мусить йти величезна катехизація. Катехизація – це навчання про Бога, про Церкву.

Невід'ємним елементом віри є пізнання Бога. Пізнання Бога здійснюється через читання і слухання. Без цього календарна реформа буде беззмістовна. Ну, і бажано, щоби у цій календарній реформі ми скористалися моментом і захопили народ читати Життя Святих. Адже ці святі – це не якісь казкові персонажі, а це реальні люди, які жили у реальному часі. І ми повинні видати сучасне Життя Святих для сучасної людини, щоб, прочитавши його, вона захотіла б наслідувати того чи іншого святого.

Підготувала Юліана Лавриш
«Духовна велич Львова»

Молитва Слуги Божого Митрополита Андрея за Україну і український нарід

Всемогухий Боже і Царю всесвіту, спасителю наш, Ісусе Христе, шо всім серцем любиш увесь людський рід і Своім безмежним промислом опікуєшся кожним народом зосібна! Споглянь милосердно і на наш український нарід, і на кожний інший нарід, шо з повною надією припадає до Тебе, як до свого найліпшого Отця і премудрого Царя. Ми, діти цього народу, покірно послушні Твоїй святій волі, любимо всі народи, шо їх Ти відкупив Своєю святою кров'ю на хресті, а передусім любимо широю християнською любов'ю наш український нарід. Тим-то з любови до нього, а радше – з любови до Тебе, наш Боже, благаємо: Прости йому всі провини, поправ всі його злі нахили, а скріпи добрі нахили; змилосердися над ним у всіх його потребах. Борони його перед усякою кривдою й несправедливістю ворогів. Зливай на нього безнастанно Твоє щедре благословення.

Благаємо Тебе, наш Боже, про особливу опіку і поміч для нашого народу, шоб серед усіх переживань і спокус з боку світу, диявола і його слуг він міг завжди зберегти небесне світло віри, перемагати витривалістю у добрім всякі труднощі і завжди належати до благословенного Твого Божого Царства – і тут, на цім світі, і в небесній батьківщині.

Дай нам ласку, шоб ми всі до одного, залучені єдністю віри і союзом любови під Твоїм проводом і проводом святої Вселенської Церкви, йшли завжди дорогами правди і справедливості, любови та спасення. Пішли українському народові святих, великих Своїх слуг, шоб прикладом і словом були його мудрими провідниками у всіх царинах народного, суспільного й громадського життя. Провідникам нашого народу дай світло Твоєї премудрости з неба, дай йому численне і добре та святе духовенство! Заопікуйся його молоддю, шоб не тратила ласки святого Хрищення, шоб одержувала в родині й школі основне християнське виховання і виходила на пожиточних синів свого народу. Благослови всі наші родини, шоб батьки були зразковими й певними християнами, а матері визначались мудрістю, побожністю й дбайливістю у вихованні дітей. Заохоти багатьох із нашого народу до життя досконалішого, до святости. Поклич багатьох, у кожному поколінні, до монашого стану, до геройських жертв за справи Церкви й народу.

Просвіти всіх нас, нахили всі серця, шоб усі якнайліпше пізнавали й цінили святу католицьку віру і, визначаючи її, почували себе щасливими, стояли в ній непохитно, хоч би треба було понести й мученичу смерть, та й шоб по законах святої віри улажували своє життя.

Благослови також і дочасне добро нашого народу. Дай йому волю, шоб міг свобідно розвивати свої природні, Тобою дані сили. Обдаруй його правдивою незіпсованою просвітою. Благослови його працю на всіх ділянках науки, мистецтва й добробуту, та благослови всіх і все, шоб наш нарід, живучи мирно та щасливо, міг добре Тобі служити, а з Твоєю поміччю одержати вічну небесну Батьківщину.

А Ти, Пресвята Богородице, Непорочно Зачата, Мати і Царице України, святий Обручниче Йосифе, покровителю Вселенської Церкви, святий Архангеле Михаїле і ви всі, покровителі українського народу, опікуйтеся завжди цим народом, шоб він став народом святим, шоб сповнив своє Боже післанництво, шоб на вернув увесь Схід до світла віри, шоб причинився до світлого добра людського роду, шоб був поміччю і потіхою святої Вселенської Церкви та шоб приносив Вічному Цареві безперестанну славу, честь і поклін на віки вічні. Амінь.

Ікона митрополита Андрея Шептицького продовжує відкривати свої таємниці

Розповідь Блаженнішого Святослава про існування ікони Богородиці, яка на звороті позначена написом, зробленим митрополитом Андреем Шептицьким в Курську 27 грудня 1914 року, викликала жвавий інтерес науковців.

Попередньо вдалося не лише підтвердити автентичність цієї унікальної реліквії, але й встановити особу того, кому вона була подарована, як також можливі обставини, за яких це сталося. Правдоподібно, тут йдеться про білоруського католицького священика о. Івана Алексевича, про що, ймовірно, і свідчить згаданий дарчий напис Андрея Шептицького.

У листі до Святішого Отця Венедикта XV з 29 вересня 1916 року митрополит із Суздаля пише, що його дуже терміново хотіли відправити з Курська, аби не дати змоги висповідатися у католицького священика, позаяк у Суздалі в нього такої можливості вже не буде (Лист до Папи Венедикта XV: див. том 1. Митрополит Андрей Шептицький і греко-католики у Росії. Книга 1, с. 707).

Правдоподібно, що Митрополитові вдалося все ж таки отримати святе Таїнство сповіді від о. Івана Алексевича в період його перебування в Курську. Як священикові вдалося пройти до надзвичайно пильнованого російськими жандармами митрополита, особливо в грудні 1914 року, залишається таємницею.

Отець Кирило Королевський зазначає, що в Курську митрополитові згодом дозволили ходити до польського католицького храму і навіть там сповідатися. Цікавим є факт, що саме через цього священика, ім'я якого о. Кирило не згадує, митрополитові вдалося навіть передати кілька листів до Папи Венедикта XV.

Отець Королевський описує таку подію: «Одного дня поліцейський попередив свого в'язня, який саме тримав у кишені підготовлений лист, шо за наказом начальства він не повинен більше спускати з нього ока навіть під час сповіді. На щастя, неподалік, на відстані руки, знаходився товстий молитовник. Користаючи з тієї хвилини, коли вартовий повернувся спиною, Кир Андрей вклав лист між сторінки молитовника і лише попередив священика про той шховок. Це був останній лист, який він зумів написати до Риму» (Кирило Королевський, Митрополит Андрей Шептицький (1865-1944), Львів 2014, с. 177).

Для справедливості слід згадати, що митрополитові дуже багато морально допомагали росіяни, зокрема, Наталія Ушакова, графиня Третьякова та багато інших, які вважали неприпустимим арешт митрополита Андрея.

При цій нагоді Блаженніший Святослав висловив щиру вдячність усім, хто вивчає спадщину митрополита Андрея Шептицького. «Зокрема, дякую п. Оксані Гайовій, працівниці Львівського державного архіву, та всім, хто долучається до розкриття таємниць цієї унікальної ікони», – зазначив Глава УГКЦ.

Департамент
інформації УГКЦ

Син равина старався про беатифікацію Андрея Шептицького

Увечері 17 червня 2014 року в лікарні Нью-Йорка у 89-річному віці відійшов у вічний світ – Курт Левін, син львівського равина. У роки німецької окупації митрополит Андрей Шептицький врятував від нацистів Курта Левіна і його брата Натана. Із вдячності Курт Левін усе своє життя присвятив справі беатифікації митрополита Андрея. «Благословення митрополита, – говорив цей чоловік, – супроводжувало і підтримувало мене все життя».

Питання беатифікації митрополита Андрея блокувалося і доволі довго розглядалося через те, шо багато хто не бажав цього визнання. У 1959 році Курт Левін поїхав до Ватикану, шоби свідчити у справі поновлення беатифікаційного процесу митрополита Андрея Шептицького. «Чи було відчуття страху?», – запитали у нього. Він відповів: «Я не мав страху. Я робив те, шо хотів, я знав, шо цей мій обов'язок. Я приїхав до Риму і подав своє свідчення, як доказ того, шо мене і брата врятував митрополит Андрей. Тоді у Римі не були зацікавлені у процесі беатифікації митрополита. Адже не розуміли українсько-польських відносин. Я на власному прикладі довів праведність життя митрополита, і Папа Іван XXIII відновив процес беатифікації. Для мене митрополит – святий, і я вірю, шо процес беатифікації завершиться невдовзі».

Левін – відомий у США, Європі та Японії фінансист й економіст, дослідник – один із серед небагатьох у світі людей, які пам'ятають про життя митрополита Андрея Шептицького, все своє життя працював над тим, шоб єврейська організація «Яд Вашем» визнала митрополита «Праведником світу». Його слова є правдиві і щирі: «Нині євреї закидають митрополитові, шо

він, мовляв, вітав німців. Насправді то було не так. Німці швидко розігнали український уряд, зарештували провідників. Митрополит був у ситуації, коли довкола мордували людей в цілій Галичині, і він писав про це до Риму. Є відоме послання митрополита «Не вбий». Близько 200 євреїв врятував митрополит у роки війни. Треба зрозуміти: шоби врятувати одного єврея, мали працювати кілька осіб».

За словами Курта Левіна, митрополит Андрей мріяв бачити сильний народ і сильну державу, усе своє життя допомагав людям. Через те в Україні мали б більше пошановувати митрополита Андрея Шептицького, дослуховуватися до його праць. «Шептицький – це унікальний дар українського народу», – наголошував він. Крім того, цей чоловік не втомлювався повторювати, шо митрополита Шептицького буде беатифіковано, бо це святий чоловік. І вірив, шо справу проголошення Шептицького новомучеником буде завершено. Але не дочекався...

Богдан ЯРОВИЙ

10 уроків людяності митрополита Андрея Шептицького

Він був аристократом за походженням і, без сумніву, справжнім аристократом духу. Захищаючи свою Церкву від мінливих штормів епох, митрополит Андрей турбувався й про душу кожного. Ця людина виконала свою основну місію – щоб ніхто не обізлився, не розчарувався, не втратив віри, щоб кожен християнин із гідністю пройшов всі випробування долі. Про те, як милосердя та співчуття виявилися сильнішими за ненависть та розбіжності між нами – у найважливіших цитатах не просто Патріарха, а справді турботливого Батька убогих і знедолених, але сповнених нескореного духу віруючих УГКЦ.

1. «Демократія і свобода, і участь усього народу у виконванні керівної влади може йому запевнювати мир, добробут і щастя» (про державу, із митрополичого послання «Як будувати рідну хату»).

2. «Браття мої милі! Коли любите свої діти і свій нарід, коли дбаєте о щасте і здоровле, жийте морально, не убивайте самі себе, не убивайте своїх дітей, не марнуйте неморальністю основних, фізичних сил народних! Бійтеся гріха, бійтеся дочасної і вічної кари Божої, бійтеся тих страшних наслідків, які наносить неморальність на кожного зосібна, на родину, на цілий народ!» (про мораль).

3. «На першому місці мусить людина зайнятися тим, що головне, себто відступленням від гріха й боротьбою з пристрастями, що любові противляться. Така є любов початкуючих; її треба кормити як малу дитину, гріти й берегти від смерті, від зіпсуття, яким є тяжкий гріх. На другому місці завданням людини, її заняттям є те, щоб поступала в любові. Головний намір людської душі звертається тоді до того, щоб любов кріпшала, зростаючи. Неначе дитину треба викухувати й виховувати та допровадити її до зрілості мужеського віку. Третім завданням, заняттям чи наміром людської душі з часом стається виключно те одне, щоб злучитися та пристати до Бога, щоб Ним тішитися і Ним користуватися. Такою є любов звершених, що так як Апостол бажають розв'язатися і бути з Христом» (про справжню Любов, Твори (аскетично-моральні)).

4. «Це ж основна правда віри, що молитва – найважливіша з усіх Божих справ життя. Ця правда така основна, що треба б її помістити поміж найважливішими правдами віри, про які і діти мусять навчитися в катехизмі, якщо вона посередньо вже не міститься між шістьма правдами віри... Молитва – це найважливіша й найголовніша умова благодаті, єдина дорога до благодаті... Від тридцяти кількох літ я не перестаю християнським родинам пригадувати спільні молитви як єдину форму родинних молитов і потрібну умову християнського життя родини» (про молитву).

5. «Легше часом кров пролити в одній хвилі ентузіазму, ніж довгі роки з трудом виконувати обов'язки, зносити спеку дня і жар сонця, злобу людей і ненависть ворогів, брак довір'я своїх і недостачу помочі від найближчих; і серед такої праці аж до кінця виконувати своє завдання, не чекаючи лаврів перед перемогою, ані винагороди перед заслугою!» (про терпіння).

6. «Будьте взірцем, приймайте щодня св. Причастя, працюйте чесно в своєму покликанні – і більш нічого» (про священниче покликання).

7. «Від сорок літ при кожній нагоді повторюю, що родина як суспільна одиниця, яка не віддає спільно честі Всевишньому, не може називатися християнською родиною, бо не виконує найпершого й найвищого обов'язку кожної християнської суспільної одиниці. Така родина не може мати Божого благословення, яке Бог дає тільки тим, що виконують свої християнські обов'язки» (про родину).

8. «Чеснота мужності полягає у блаженних у небі в повноті сповнювання Божої волі» (про мужність).

9. «Справедливість постає в тому, що блаженні в небі віддають кожному те, що йому належить, а то за світлом безконечної Божої справедливості та за непомильністю Божого суду» (про справедливість).

10. «...Люблячий вірить Богу і надіється на Нього – в найвищому сенсі віри та надії. Святий знає Бога, і тому йому не потрібна віра в Його існування. Але віра як довіра до Бога все ще необхідна і в стані святості. Також і надія на вічність власного блаженства залишається актуальною, коли особистість у відносинах любові «бачить Бога віч-на-віч» (про надію на нескорену віру).

Інститут історії Церкви

Життя, яке Господь нам дарує, не підвладне смерті

«Memento mori», тобто «пам'ятай про смерть» – часто повторювали древні греки. Споконвіків досвід смерті приваблює людину своєю невідомістю. Безліч мислителів, філософів та звичайних людей упродовж свого життя ставили собі запитання про смерть.

Що таке смерть? Чи можна її якимось чином подолати, відкласти, заперечити? Чи існує щось після смерті? – це питання, які й сьогодні турбують багатьох із нас. Особливо це відчутно у теперішньому часі постійних загроз через війну у нашій державі.

Водночас невідомість щодо смерті спричиняє її боязнь. Психологи сьогодні зазначають, що страх смерті є одним із найбільших та найтриваліших, адже може супроводжувати нас упродовж усього життя. І це не дивно, бо ми звикли усе планувати, контролювати, тримати у своїх руках. І раптом – смерть, про яку ми нічого не знаємо, на яку ми не можемо вплинути, яка не піддається нашому контролю. Тому ми інстинктивно розпочинаємо її відкидати чи заперечувати, перетворювати на буденне явище через кінематограф, або ж узагалі не надавати їй жодного значення, не думаючи про неї. Однак вона постійно залишається поруч, а людина завжди залишається несподівано смертною. Тому «смерть – це єдиний можливий спосіб пізнання життя», як писав відомий християнський письменник Гілберт Честертон. А справді християнське ставлення до неї сьогодні демонструє євангельський уривок про похоронну процесію, яка неочікувано перервалася.

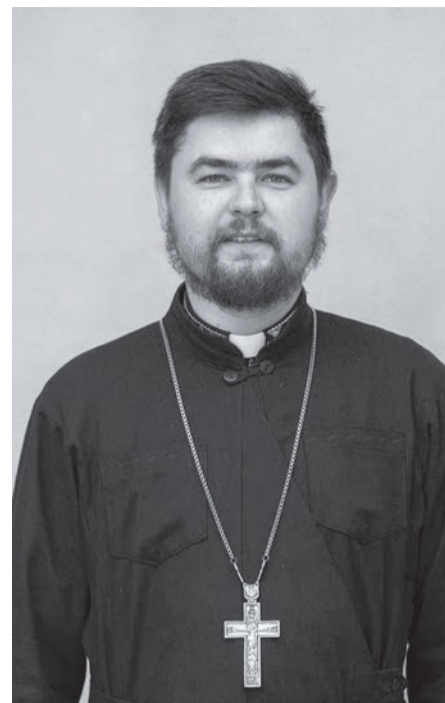
ЗУСТРІЧ ЗІ СМЕРТЮ

Ісус разом зі своїми учнями та послідовниками вирушає у місто Наїн. Робить це після того, як зцілює слугу сотника у Капернаумі. Оскільки невеличке містечко Наїн було розташоване за 30 кілометрів на південний захід від Капернаума, до стін міста подорожні підійшли надвечір. Усе навколо покривалося сутінками і втомлені мандрівники бажали лише одного – врешті прилягти й відпочити. Однак їм так і не судилося швидко увійти у місто: назустріч їм рухалася похоронна процесія, що слідувала за межі міста. Усі кладовища у цей час влаштувалися подалі від житлових будинків. Підійшовши ближче до велелюдної процесії, Ісус зі своїми учнями довідалися, що ховали єдиного сина вдови. Натхненний чудами Ісуса, натовп несподівано зустрічається із суворою людською реальністю – реальністю смерті, скорботи, плачу та безпорадності.

Вдова, втративши попередньо чоловіка, усю свою надію поклала на сина. Саме він був опорою її життя та гарантією підтримки у старості. У ньому була зосереджена уся її радість і втіха, піклування і любов, мабуть, усе її життя. І раптом – смерть. В один момент вона втрачає усе, що любила і найбільше цінувала, тому сльози котяться по її обличчю. В один момент вона залишається самотньою та нікому непотрібною, позбавленою опори та будь-якої радості життя. На жаль, сьогодні ми все частіше зустрічаємо такі похоронні процесії та позбавлених радості життя людей. Скорбота відбирає у них силу, натхнення продовжувати жити, омріяне майбутнє, а найбільш страшніше... віру у люблячого Бога, який не покидає. Так вони опиняються у пустці та самотності, окутані невимовним стражданням і скорботою.

ЗУСТРІЧ ІЗ ЖИТТЯМ

Згорьована мати йде процесійним ходом вслід за труною свого єдиного сина. Скоріш за все, вона не помічає натовпу людей, який рухається їм назу-

стріч. Однак важливішим є те, що її біль і скорботу, її саму помічає Ісус Христос. «Господь зглянувся над нею і сказав до неї: «Не плач». Усвідомлюючи пустоту серця матері, Він підходить до мар і, порушуючи усі тогочасні приписи щодо чистоти у стосунку з померлими, дотримується до мар. Саме тому увесь натовп в один момент зупинився і здивовано поглянув на цього подорожнього. Він же продовжив голосним вигуком: «Юначе, кажу тобі, встань!» І померлий підвівся. Він воскрес. Своім поглядом, дотиком та словом Христос повернув йому життя. Ба більше, повернув життя не лише йому, але і його згорьованій матері.

Сьогодні Господь Ісус Христос продовжує діяти подібним чином. Він продовжує повертати нас до життя. Інколи нам може видаватися, що Господь не бачить нашого горя, скорботи та пустки серця, які настають після втрати рідних та близьких. Сьогодні нам може видаватися, що Господь закрив очі на постійні сповіщення про смерть наших захисників і захисниць. Нам навіть приходить у голову думка про те, що це саме Господь спричиняє смерті невинних дітей та людей від рук, снарядів та ракет російських загарбників. Однак, попри усі наші сумніви, відстороненість від Нього, а навіть звинувачення у Його бік Він продовжує бачити нас та наше засмучене серце.

ЗУСТРІЧ ІЗ ВІЧНІСТЮ

Життя, яке Господь нам дарує за посередництвом Свого погляду, Свого дотику та слова, не підвладне смерті, адже воно вічне. Це життя, позбавлене страху смерті; життя, наповнене любов'ю та надією; ба більше, це християнське життя, у якому наші померлі не зникають деінде, але продовжують жити у вічності, а ми продовжуємо із ними спілкуватися. Саме до такого життя у вічності Христос сьогодні запрошує кожного із нас. Це Боже Слово ми віднаходимо у Святому Письмі, за допомогою якого Господь кличе нас до єдності із Ним і направляє упродовж життя. Цей Божий дотик ми відчуваємо через Святі Таїнства, а особливо через Сповідь та Пресвяту Євхаристію. Цей Божий погляд ми постійно досвідчуємо у щирій та відданій молитві, за допомогою якої ми будемо та поглиблюємо стосунки із Богом. Саме у той момент, коли ми відкриваємо своє серце для вічності, ми перемагаємо смерть своєю любов'ю. Адже любов триває вічно.

о. Іван Вихор, «Дивенсвіт»

«Мільйони дітей моляться вервицю»: молитва дітей за світ, зраний війною

Щорічна ініціатива, що згуртовує дітей на всіх континентах в молитві на вервицю за світ, цього року особливо актуальна, адже йдеться про молитву за мир і єдність.

Починаючи від 2005 року, діти в різних частинах світу 18 жовтня об'єднуються в молитві на вервиці, жертвуючи їй за мир і єдність. Також і цього року Папська фундація «Допомога Церкві в потребі», яка є промоутером заходу, запросила парафії, дитячі садочки, школи та сім'ї приєднатися до ініціативи, метою якої є випрошувати дару миру та єдності, заохочуючи дітей уповати на Бога перед обличчям труднощів.

У світлі ситуацій війни, насильства та великих злиднів, що панують в таких країнах як Україна, Нігерія, М'янма чи на Близькому Сході або країнах Сахелю, «Допомога Церкві в потребі» бажає ввірити всі місця, де люди не мають змоги жити в мирі, в Божі руки через заступництво Пречистої Діви Марії. За словами організаторів, знати про те, що діти в країнах, позначених війнами і переслідуваннями, підносять молитву разом з тими, що зібрані в благополучних країнах, «є особливо зворушливим, пробуджуючи надію на те, що любов, яка народжується з віри, тріумфуватиме над насильством», – підкреслює духовний наставник фундації о. Мартій Барта.

Ця ініціатива зародилася у Венесуелі. Під час того, як діти проказували розарій (вервицю), деякі жінки відчули присутність Пречистої Діви Марії. Тоді одна з них згадала слова святого о. Піо з П'єтрельчіни: «Якщо мільйон дітей молитимуться розарій, світ зміниться». Відтоді кожного дня 18 жовтня діти в різних куточках світу єднаються в проказуванні молитви на вервиці. Молитва проводиться на парафіях, у дитячих садочках та школах. Дата вибрана не випадково: цього дня вшановується пам'ять святого Луки – євангелиста, який описав дитинство Ісуса та, згідно з переданням, є автором першої ікони Пресвятої Богородиці.

«Vatican News»

Свідчити Христа аж до смерті: 12 іспанських мучеників редемптористів

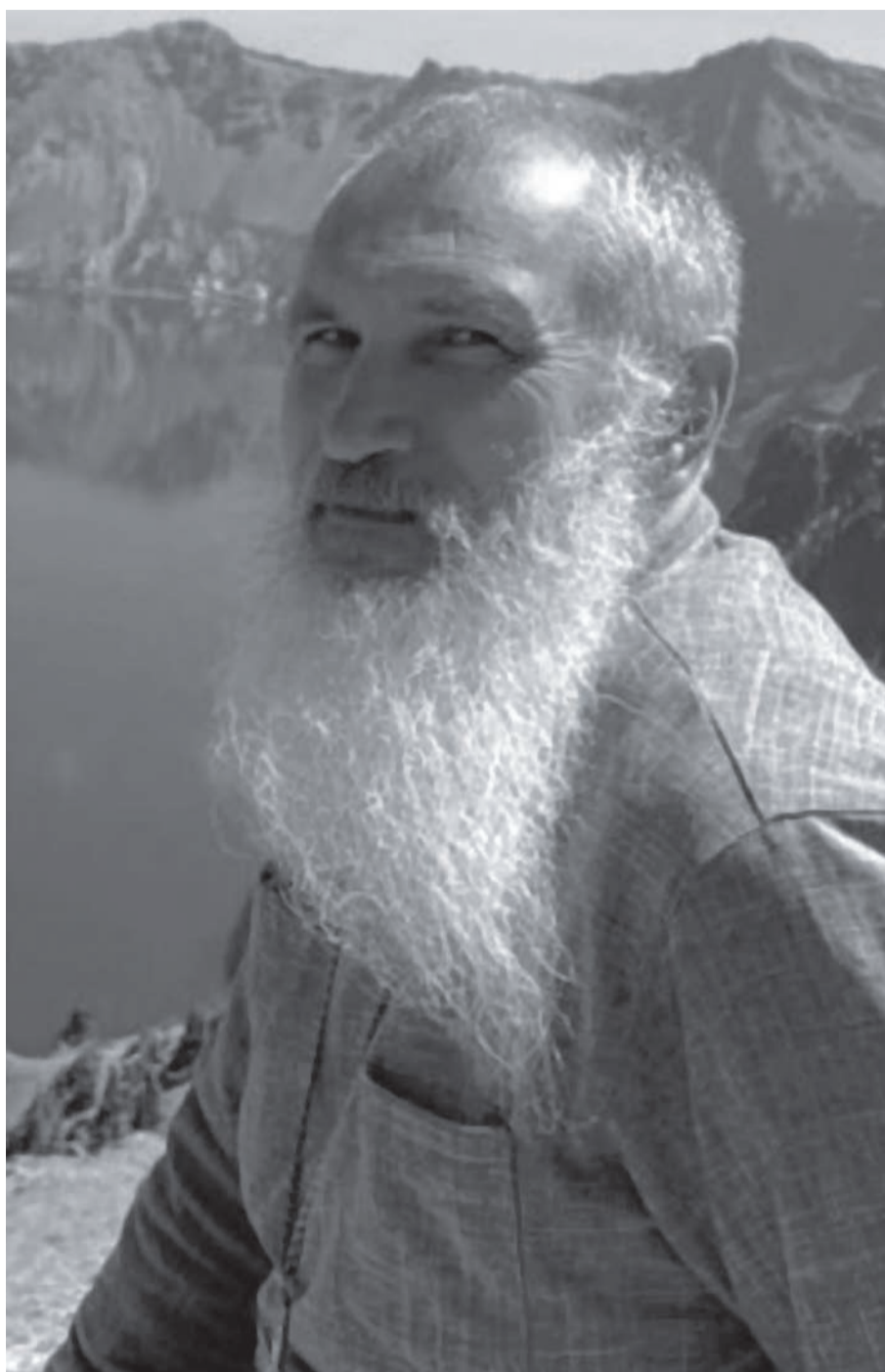
Дванадцять ченців-редемптористів проголошені блаженними мучениками Христової Церкви. Вони свідомо віддали своє життя як свідки віри під час громадянської війни в Іспанії та переслідування Католицької Церкви у цій країні.

Соціально-політична ситуація, що існувала в Іспанії в період громадянської війни (1936-1939), історично відома як і період переслідувань, які республіканські ополченці здійснювали проти всіх, хто визнавав себе приналежним до Католицької Церкви – як богосвячених осіб, так і мирян. Особливо кривавим було переслідування Церкви в Мадриді: кілька монастирів зазнали нападу та були спалені, численні церкви пограбовані, а різні святині осквернені. Під загрозою смерті проводилися обшуки в приватних домівках у пошуках схованих монахинь або священників.

У цей період, між 20 липня та 7 листопада 1936 року, були вбиті 12 редемптористів-місіонерів – 6 священників та 6 братів. Вони належали до спільнот святого Архангела Михаїла та Неустанної Помочі в Мадриді. В суботу, 22 жовтня 2022 року, в катедральному соборі Пресвятої Марії ла Реал де ла Альмудена в Мадриді кардинал Марчелло Семераро, префект Дикастерії у справі визнання святих, представляючи Папу Франциска, проголосив цих мучеників-редемптористів блаженними Католицької Церкви.

«Vatican News»

Владика Венедикт Алексійчук: «Життя – це коротка смуга, по якій треба злетіти до вічності»

Ми так часто цінуємо багато речей у своєму житті, але водночас нерідко не цінуємо самого життя. Коли подивитися на наше життя, то кожен із нас цінує певні речі. Хтось цінує будинок, в якому живе, хтось цінує автомобіль, на якому їздить, хтось цінує своє хобі, хтось цінує дружбу, і ще багато чого. Але, напевно, найбільша проблема і клопіт для всіх нас – це те, що ми не цінуємо найціннішого – наше життя.

Наше життя дане нам Богом. Воно є єдиним. Воно має початок і кінець. Кожен з нас народився на цій землі. Кожен, хто народився на цій землі, піде з цієї землі. Немає людей, які би жили вічно. Життя коротке. І в цьому короткому житті Бог хоче, щоб ми з чогось зробили, вчинили. Ми ніколи не задумуємося над тим, а якщо і задумуємося, то дуже рідко.

Ми часто думаємо про те, що будемо жити вічно. Може, і не думаємо, але в нас є така ментальність. Якщо не вічно, то хоча би якусь там купу років, але життя проходить швидко. Будь-хто з нас, подивившись на своє життя, побачить, як воно швидко пройшло, як пройшли не один, не два, а багато десятків років. І не так вже й багато десятиків років нам залишилося. Життя швидкоплинне. Тому пробуймо це життя якнайкраще вживати.

Ми ніколи не знайдемо ідеальних обставин. Ми ніколи не знайдемо ідеального чоловіка, ідеальної жінки, ідеальних батьків, ідеальних дітей. Немає ідеальних. Кожна людина має якусь свою зранену природу. Також немає ідеальних обставин. Це лише у книжці чи в кіно можна знайти щось ідеальне. Ми деколи думаємо про минуле, про те, що колись було ідеально. Не було. Коли думаємо про майбутнє, то вважаємо, щось десь буде ідеально. Так ніколи не буде. Життя є таким, яким є. Воно надто коротке.

Я дуже часто порівнюю, що наше життя – це як зліт літака по злітній смузі. Він злітає не більше однієї хвилини. Він злетів і полетів. Наше життя – це те, куди ми злетимо і куди полетимо. Десь ми полетимо, кудись ми полетимо, якимось полетимо. Життя – це коротка смуга, по якій треба злетіти до вічності. Кожна мить дорога, кожна хвиля цього життя дорога.

Попробуймо це своє надто коротке життя якнайкраще вживати, бо ми його звичай так – направо-наліво. Ми цінуємо багато речей, але в той же час не цінуємо життя. Ми можемо цінувати те чи інше, але не цінуємо фундаменту нашого життя, яке дане нам Богом. Тому вживаймо це своє життя якнайкраще, щоб послужити для Господа, для людей, і виконати свою місію життя у цьому нашому земному бутті.

Владика Венедикт АЛЕКСІЙЧУК,

єпископ єпархії Святого Миколая з осідком у м. Чикаго

Владика Володимир: «Наш співбрат Назар сьогодні приєднується до грона сіячів через дияконське рукоположення»

«Дякуємо Тобі, Ісусе, Божий сівачу, за зерно благовісті, за Твоє Слово. Ми приймаємо його і просимо дати нам сприятливі кліматичні умови. Просимо Тебе бути милосердним в моментах наших немочей. А ми обіцяємо дбати про родючість землі, щоб принести плід сторицею», – так мовив єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир під час проповіді у храмі Преображення с. Хоросно Пустомитівського деканату у 21-у неділю після Зіслання Святого Духа. Цього дня архиєрей звершив дияконське рукоположення Назара Ходаня.

Пресслужба Львівської архієпархії

Владика Володимир звершив дияконське рукоположення Дмитра Козака

Сьогодні Церква посилає ще одного свого посланця для служіння. Ми є свідками та учасниками дияконського рукоположення нашого співбрата Дмитра. Новопосталеному диякону подається рипіда. Це означає, що його життя та служіння повинно бути на взір ангельський. На це звернув увагу єпископ-помічник Львівської Архієпархії владика Володимир під час проповіді в Архикафедральному Соборі святого Юра, на свято Собору св. архистратига Михаїла та інших безплотних сил. У цей день архиєрей звершив дияконське рукоположення брата Дмитра Козака.

«Вітаю всіх вас на святі собору Архистратига Михаїла й інших безплотних сил. Ангели набирають великої популярності в суспільстві, ними заставлені навіть вітрини подарункових магазинів. Люди мають різні уяви про ангелів. Дехто вірить, що ангели літають і живуть високо в хмарах, далеко від нашого будня, мають безмежну вільність, позбавлені страху і турбот», — зазначив проповідник.

А також зауважив, що кожна людина переконана, що має свого ангела-хоронителя, який її ніколи не покидає, захищає передусім перед злом.

«З однієї сторони ангели мають з нами багато чого спільного, а з іншої є водночас великою таємницею. Вони є посланцями Бога для людини. Життя Ісуса Христа також супроводжували ангели: Благовіщення Марії, сповіщення пастухам Різдва, супровід в час спокусу у пустині, підтримка на силі в Гетсиманському саду, вістка про Воскресіння», — каже архиєрей.

«В Біблії згадуються лише три ангели по імені: Михаїл, Гавриїл і Рафаїл. Вони такі різні, тому показують нам, в який спосіб отримується Божя сила. Михаїл означає «Хто як Бог». Після створення світу частина ангелів збунтувалася проти Бога. На чолі добрих ангелів став Михаїл і переміг злих ангелів. Тому він поставлений на перше місце серед ангелів. На іконах він зображений в шоломі, з мечем, а під ногами переможений змії-сатана. Михаїл стоїть також з нами в боротьбі проти зла і гріха», — пояснює єпископ-помічник.

Патріарший паломницький центр від травня евакуював понад 4200 осіб

«Із них 1000 осіб було розселено в Україні, 2500 осіб доставлено до Польщі, а інші скористалися транспортом, щоб дістатися своїх родичів у західних областях України», — розповіла Альбіна Бриліантова, менеджерка Патріаршого паломницького центру.

Задля підвищення ефективності та забезпечення гідних умов під час евакуації Патріарший паломницький центр налагодив плідну співпрацю із багатьма партнерами. Усіх, хто потребує розміщення в Україні, розвозять по прихистках та шелтерах Львова, області та

інших західних регіонів.

У Польщі сьогодні існує співпраця з Фондацією «Poland Welcomes», яка організовує прихистки в колишніх навчальних закладах м. Боратин та м. Радимно, з Міжнародним фондом «Operation Aid», а також з кількома готелями під Краковом: «Hotel Niepolomice», «Willa Kachna», «Osada Zator Family». Всі вони надають триразове харчування, допомагають оформити документи, влаштувати дітей до школи.

Департамент інформації УГКЦ

Українські монахи і монахині молилися у Патріаршому осідку в Римі

9 листопада, у рамках II Міжнародної асамблеї вищих настоятелів УГКЦ, її учасники прибули з візитом до осідку Блаженнішого Святослава в Римі. Генеральні та провінційні настоятелі українського чернецтва взяли участь у молитві Вечірні в прокатедральному соборі Святої Софії.

Вечірнє богослужіння очолив о. Андрій Рак, ЧНІ. У спільній молитві єдналися владика Діонісій Ляхович, апостольський екзарх для українців-католиків візантійського обряду в Італії, владика Михайло Бубній, екзарх Одеський та голова Патріаршої комісії у справах монашества, а також владика Іриней Білик, єпископ-емерит, канонік Папської базилики Санта Марія Маджоре.

На завершення молитви ректор прокатедри та президент Релігійного товариства «Свята Софія» о. Марко Семеґен подякував усім присутнім за те, що завітали до Патріаршого осідку в Римі та спільно піднесли молитви в храмі Святої Софії.

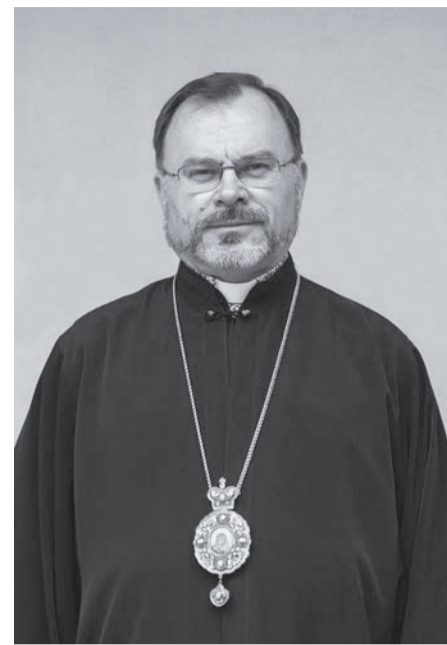
Далі на гостей чекав частунок, по завершенні якого владика Михайло Бубній подякував Блаженнішому Святославу за особливу гостинність у його Патріаршому домі Святої Софії.

На згадку про неординарну подію Предстоятель УГКЦ вручив усім учасникам Асамблеї унікальні пам'ятні медалі, датовані 1979 роком, що були приурочені до 10-ліття освячення прокатедрального собору Святої Софії в Римі.

За матеріалами пресслужби товариства «Свята Софія»

Вийшла нова книга владика Ярослава Приріза з богословсько-душпастирськими роздумами

У Дрогобицькій духовній семінарії видали книгу з богословсько-душпастирськими роздумами владика Ярослава Приріза, єпарха Самбірсько-Дрогобицького, «Шлях людини до Бога». На понад 100 сторінках книги єпископ, спираючись на біблійну та святооцівську спадщину, розкриває богословські основи душпастирства, а також їх практичне застосування в умовах сучасності.

Книга, як повідомляють у видавництві ДДС, орієнтована в першу чергу

на священнослужителів, семінаристів, студентів-богословів та катехитів, а також буде цікавою для всіх мирян, які прагнуть поглибити свої знання у галузі візантійського богослов'я і східнохристиянської духовності.

Передмову до видання написав Мирослав Маринович, проректор Українського католицького університету.

За матеріалами Дрогобицької духовної семінарії

У Львові розпочинається щорічна благодійна акція «Різдвяний кошик»

Гарнізонний храм святих апостолів Петра і Павла у Львові розпочинає щорічну акцію «Різдвяний кошик». Долучитися до акції запрошує місія «Центр опіки сиріт» курії Львівської архієпархії УГКЦ.

«В межах цієї акції формуємо продуктові та побутові пакети, якими допомагаємо нашим соціальним сім'ям, сім'ям наших героїв та сиротам нашого міста та області», – зазначають організатори. Долучитися до акції можна, взявши у Гарнізонному храмі «цеглинку» зі вказаними потребами різдвяного дарунка.

Усі дарунки просять приносити до 12 грудня в інформаційний центр храму святих Петра і Павла або Дім милосердя святого Миколая (вул. Тараса Бобанича, 7), вказуючи на дарунку «Центр опіки сиріт. Різдвяний кошик. Цеглинка № (номер обраної «цеглинки»)».

Джерело: фейсбук-сторінка о. Романа Прокочія

Три заклики Ісуса до покаяння

«Заклик до покаяння», Луї Огюст Гюстав Доре (1832-1883)

Думки про навернення о. Раньєро Канталамеси, італійського священника, ченця ордену капуцинів, проповідника Папського престолу

Заклик до покаяння звучить у трьох різних контекстах Нового Завіту. І кожного разу Ісус підкреслює новий компонент покаяння, і ці три компоненти складають те, що ми називаємо по-грецьки «метаноїя» або євангельське покаяння. Необов'язково переживати всі три моменти покаяння одночасно, з однаковою інтенсивністю: існує різне, так би мовити, покаяння для кожного періоду життя; головне – щоб кожен з нас міг відчитати, яке саме покаяння відноситься до того чи іншого моменту.

ПЕРШИЙ ЗАКЛИК до покаяння: «Покайтесь і віруйте в Євангеліє». До прирештя Христа покаяття означало «навернутися», тобто «повернути назад», повернутися до дотримання Закону і Завіту з Богом. Це передбачало якісь трудові дії: потрібно було змінити звички, припинити здійснювати певні дії і так далі. В устах Господа Ісуса це слово набуває іншого значення, і не тому, що Йому подобається міняти значення слів, а тому, що з Його прирештям все змінилося – «Сповнився час, і наблизилося Царство Боже»: «Навернутися тепер не означає «повернути назад», до Старого Заповіту і дотримання Закону, але означає, скоріше, стрибок вперед і віднайдення спасіння, яке прийшло до людей безкорисливо, завдяки свobodній ініціативі Бога». «Покайтесь і віруйте» – це не дві дії, але вибір одного важливого принципу «покаятися і увірувати». Це один процес! Йдеться про навернення від «закону» до «благодаті».

ДРУГИЙ ЗАКЛИК до покаяння Ісус звертає до Своїх учнів після їх суперечки про те, хто найбільший у Царстві Небеснім: «Він же дитину покликав, і поставив її серед них і сказав: Воістину кажу вам: коли не навернетесь і не будете як діти, не ввійдете в Царство Небесне» (Мт. 18,1-3). Цього разу мова йде дійсно про «навернення», про те, щоб повернутися назад, ніби в саме дитинство. Сперечаючись про те, хто з них більший, учні ставлять на перше місце власне «Я». Навернутися в даному контексті означає повністю поміняти перспективу і напрямок, відмовитися від зосередженості на собі і сфокусувати погляд на Христа. Ісус каже, що потрібно бути простими як діти, тобто повернутися до моменту заклику, коли ніхто ще не був наділений жодними титулами, ніхто між собою не змагався і один одному не заздирив. Коли Ісус покликав учнів, у них не було нічого, крім присутності Ісуса. Він закликає повернутися саме у цю точку.

ТРЕТІЙ ЗАКЛИК до покаяння ми бачимо в посланнях семи Церквам Апокаліпсису. Послання звернені до «ангелів», тобто – прямим або непрямим чином – до пастирів, які очолюють спільноту (церкви). «Я знаю діла твої; ти не холодний, ані гарячий; о, якби ти був холодний, або гарячий! Але як ти теплий, а не гарячий, ані холодний, то викину тебе з Своїх уст. Будь же ревний і покайся» (Об'явл. 3,15.19).

Тут мова йде про покаяння як перехід від посередності і теплохолодності до духовного прагнення. Ми є спадкоємцями духовності, згідно з якою, шлях до досконалості проходить по трьох класичних етапах: очищення, просвітлення і єднання. Іншими словами, потрібно довго тренуватися в самозреченні і умертвінні, щоби прийти до цього глибинного духовного прагнення (ревності). У всьому цьому є велика мудрість і досвід тисячоліть, і ні в якому разі не можна думати, ніби все це застаріло. Ні, це не застаріло, але це не єдиний шлях, який може сприяти засвоєнню Божої благодаті. Така жорстка схема означає повільне і поступове переміщення акценту від благодаті до людських зусиль. Якщо такій аскезі не передуватиме потужний «імпульс Святого Духа», це буде марний труд, який може лише спонукати «хвалитися плоттю», хвалитися собою. Християнське життя, повне аскетичних зусиль і умертвінь, але позбавлене животворного дотику Духа, за словами одного зі Святих Отців, схоже до Меси, на якій читається багато читань, відбувається безліч обрядів, але не відбувається освячення хліба у Тіло Христа священником. Все залишається тим же, що і до цього, – лише хлібом і вином.

«Дивенсвіт»

Свідчення жінки, яка виросла в гомосексуальній «сім'ї»

У вересні минулого року соціальні мережі смакували фото двох чоловіків, які сиділи пліч-о-пліч і посміхалися один одному; при цьому обидва тримали на руках по немовляті. Це були міністр транспорту Піт Бутгіджич та його «чоловік» Честен зі своїми нещодавно усиновленими новонародженими близнюками. Те, що картинка викликала широкі та емоційні реакції, не може змінити того факту, що на ній було дещо дуже важливе, як у знаменитій казці Ганса-Крістіана Андерсена «Нове плаття короля». Сюжет цієї казки коротко нагадує Вікіпедія:

«Король держави наймає двох пройдисвітів, які обіцяють пошити йому нову сукню з такої тонкої тканини, що вона буде практично невидимою для дурнів. Провівши якийсь час за порожнім ткацьким верстатом, шахраї передають королеві «невидиме вбрання».

Король і його придворні зауважують, що самі не в змозі побачити обновку, проте бояться в цьому зізнатися, щоб не вславитися дурнями. Таким чином король ходить голяка, і всі захоплюються його новим чудовим костюмом. Лише маленький хлопчик, який спостерігав за цим видовищем, викриває короля, крикнувши йому вслід фразу, що згодом стала крилатою: «А король голий!»

Народ підтримує хлопчика, а викритий король намагається приховати свій сором, гордо ступаючи далі, ніби нічого не сталося. Хитрі обманщики, які вже встигли отримати від короля золото, пішли з міста.

Для тих, кого обманює зображення двох чоловіків, які посміхаються один одному в той час, як вони позбавляють матері двох безпорадних немовлят, голос Кеті Фауст подібний до голосу хлопчика з казки Андерсена. Позбавлена батька протягом усіх тих років, коли її виховували дві «матері»-лесбіянки, Кеті розмірковує про свій досвід у відкритому листі до судді Верховного суду Ентоні Кеннеді. Він був написаний у той час, коли Верховний суд розглядав справу Обергефелл проти Ходжеса про легалізацію одностатевих шлюбів.

Мені дуже важко говорити на цю тему, бо люблю свою маму. Більшість із нас, дітей гомосексуальних батьків, люблять їх. Ми також любимо їхнього партнера/партнерів. Ви не почуєте від нас багато свідчень, тому що, на думку ЗМІ, неможливо, щоби ми одночасно любили своїх гомосексуальних батьків та заперечували проти гомосексуальних шлюбів. Багато хто вважає, що мене не повинно існувати. Але я існую, і я така не одна... Ця суперечка по суті про одне – про дітей...

Коли двоє дорослих, які не можуть зачати дитину, хочуть разом виховувати дітей, звідки їм взяти немовля? Кожна дитина зачата матір'ю та батьком, на яких має природне право. Якщо дитину поміщають до одностатевої пари, вона буде позбавлена, як мінімум, одних критично значущих дитячо-батьківських відносин і життєво важливого різностатевого впливу. Природа такого союзу між дорослими робить це неминучим. За допомогою усиновлення, розлучення чи зачаття дорослі за таким сценарієм задовольняють свої емоційні бажання, а дитина платить найзначнішу ціну: позбавляється одного чи двох своїх біологічних батьків...

Тепер, коли я сама мати, я ясно бачу ті чудові відмінності, які мій чоловік і я принесли до нашої родини. Я бачу цілісність і здоров'я, які отримують мої діти, тому що обоє їхніх батьків живуть з ними і люблять їх. Я бачу, наскільки важлива роль їхнього батька і наскільки незамінна я, їхня мати. Наші ролі в їхньому житті взаємно доповнюють одна одну, і жоден із нас не зайвий. Насправді ми обидва критично важливі.

Висновки, до яких прийшла Кеті, повторюють те, що ООН оголосила 1989 року в Конвенції про права дитини: «Дитині для повного та гармонійного розвитку її особистості необхідно зростати в сімейному оточенні, в атмосфері щастя, кохання та розуміння», а сім'я – це «основний осередок нашого суспільства та природне середовище на шляху зростання та добробуту всіх її членів і особливо дітей».

Ще раніше, в 1959 році, в Декларації прав дитини, ООН схожим чином підкреслила: «Дитина для повного та гармонійного розвитку її особистості потребує любові та розуміння. Вона потребує, коли це можливо, рости під опікою та відповідальністю своїх батьків».

Обидва ці ключові документи ООН з різницею у тридцять років були схвалені Генеральною Асамблеєю 20 листопада, у день, який ООН оголосила Всесвітнім днем дитини. Це тверезе нагадування, що, як підкреслює Декларація прав дитини, «людство має давати дитині краще, що має».

Але як назвати те, що відбувається, коли дорослі навмисно відмовляються зробити це, передаючи дитину одностатевим батькам? Наш австралійський колега д-р Девід ван Генд називає це «обкраданням дитини». У полемічній книзі з тією ж назвою ван Генд згадує страшне попередження Г.К.Честертон про незамінність як матері, так і батька: «Цей трикутник банальностей батька, матері та дитини не можна знищити; адже будуть зруйновані ті цивілізації, які відкидають його».

«Родина», переклад Олексія Погорелова

Археологи знайшли гробницю святого Миколая

Дослідники знали, що тіло святого Миколая було поховано в церкві IV століття нашої ери в турецькій провінції Анталія. Але останки святого були викрадені приблизно через 700 років після його смерті, тому конкретне місце поховання залишалось загадкою. Тепер підказки, зібрані під час нових розкопок тієї церкви, включаючи схожість церковної будівлі з церквою Гробу Господнього в Єрусалимі та розміщення фрески із зображенням Ісуса, натякають на те, де саме, ймовірно, було поховано тіло святого Ніка.

У 2017 році археологи виявили залишки давньої церкви, укрита піском та мулом. Нещодавно голова Регіональної ради збереження культурної спадщини Анталії Осман Еравшар оголосив про виявлення у цій церкві гробниці святого Миколая.

Джерело: «Історична правда»

Чи можлива молитва без розсіянь?

Ми часто задаємося запитанням, чи доброю є наша молитва, коли нас постійно навідують різні думки? Яким чином позбутися розсіяності на молитві? І чи здатні ми молитися так, щоб не відволікатися на різні переживання, тривоги та думки?

Розсіяння – вічний супутник нашої молитви. Є така розповідь про господаря, який пообіцяв коня тому, хто помолиться молитву «Отче наш» без жодного розсіяння. Недовго думаючи, зголосився один із присутніх селян, який давно вже мріяв про те, щоб мати конячку на своєму господарстві. Почав молитися у голос і, навіть не дійшовши до половини, як раптом каже до господаря: «А вуздечку теж дасте?»... Цей, можливо, дещо наївний приклад все ж відображає правдивий досвід багатьох, якщо не кожного із нас: молитися з повною концентрацією уваги і без жодних розсіянь вкрай важко, а навіть неможливо.

На нашу розраду, подібний людський досвід не є чужим навіть для великих вчителів і подвижників молитви. Один з Отців пустині, авва Теодор з Еннатону, зауважив одного разу: «Якщо би Бог поставив нам у провину наші занедбання і розсіяння в молитві, то ніхто з нас не міг би спастися».

Що прагне нам сказати цим твердженням авва Теодор? Передовсім – щоб ми не намагалися оцінювати надто прискіпливо якість нашої молитви виключно за наявністю чи відсутністю розсіянь. Часом молитва, в якій людина почувається задоволеною і духовно піднесеною, може бути менш корисною для нашого духовного поступу, ніж молитва, в якій ми мусимо змагатися із різного роду перешкодами, труднощами і сторонніми думками. Річ у тім, що в першому випадку нам може загрожувати самозадоволення і гордіня, а в другому – навпаки: ми маємо нагоду зростати у покорі, яка є передумовою отримання божественної благодаті.

Один сучасний автор так роздумує про це: «Бог не є метушливим бухгалтером, який рахує всі наші недоліки; Його погляд сягає далі, точніше – в глибину. І Він вмє оцінити у Своєму безмежному милосерді і наше бажання, і нашу молитву. І тільки Він може його очистити і привести в гармонію зі своїм серцем. І, можливо, розсіяння також мають певну функцію: щоби зробити нас більш смиренними та усвідомити нам, що кожна наша молитва є убогою молитвою убогої людини. Отож, попри усі намагання і зусилля, щоб бути якомога більше зосередженими на молитві, мусимо також вчитися приймати зі смиренним браком і убогість нашої молитви, яка проявляється в тому числі і через розсіяння» (Д.Зьолле).

Тож варто пам'ятати, що в молитві йдеться перш за все про вірність. «Я все-таки помолитимусь, незважаючи на їхні злі вчинки», – каже псаломпець, який перебуває у ворожому середовищі. Подібно маємо казати і ми: навіть якщо моя молитва виглядає недосконалою, я все-таки помолитимусь і не занедбуватиму її ніколи.

А друга постава – це довіра до Бога. Молитися з довірою до Того, Хто любить нас і прагне перебувати з нами, так як батько і мати радіють своїми улюбленими дітьми. Навіть попри нашу слабкість, Він знає наше серце і силу нашого бажання бути з Ним, єднатися із Ним, щораз то більше уподібнюватися до Нього. Тож приймає нас у нашої вбогості, щоб нас сповнити Своїми щедрими дарами, огорнути нас своєю ніжною любов'ю, скріпити нас своєю благодаттю.

Владика Богдан ДЗЮРАХ
Синод Єпископів УГКЦ

Свідectво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилає
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широ вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у листопаді святкує свої іменини та уродини, а також, хто у листопаді отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

Задушні дні – простір світлої пам'яті

Перші дні листопада традиційно є днями згадування померлих, молитви за них і відвідування кладовищ. Це пов'язано зі святкуванням Дня усіх померлих (лат. In Commemorazione Omnium Fidelium Defunctorum), який Римо-Католицька Церква звершує 2 листопада, після Дня всіх святих.

«Хоч Церква у своїх щоденних молитвах і богослуженнях пам'ятає про душі померлих, все-таки вона, як добра мати, у часі церковного року призначає ще окремі дні для поминання й молитви за померлих. Ці дні називаємо задушними, або поминальними», – пише у книзі «Пізнай свій обряд» ієрм. Юліян (Катрій) ЧСВВ.

В Україні, особливо на Заході, традиція відвідин цвинтаря на початку листопада поширена між вірними різних конфесій. Задушні дні присвячені як молитві спільноти Церкви, звершенні заупокійних богослужінь, так і особистій молитві за померлих з родини із відвідуванням їхніх поховань, запаленням свічок і покладанням квітів.

Молитва за померлих – це особлива частина духовного життя кожного християнина, оскільки християнство говорить про віру у вічне життя і безсмертя душі. Христова Церква як Матір обіймає своєю спільнотою молитвою усіх дітей, які будь-коли через хрищення стали її членами. «Взаємну злуку всіх вірних на землі, святих у небі й душ у чистилищі ми називаємо сопричастям святих. Вона полягає в тому, що святі в небі своїм заступництвом перед Богом можуть помагати й помагати нам на землі й душами у чистилищі. А ці знов можуть молитися за нас, але не можуть собі допомогти, бо час їхніх заслуг уже скінчився. Зате ми можемо їм допомогти своїми молитвами, добрими ділами а передусім жертвою святої Літургії», – зауважує ієрм. Юліян. «І якраз на науці святої віри про сопричастя святих оснований прадавня практика Церкви, щоб молитися за тих, які відійшли до вічності. Про цю практику Другий Ватиканський Собор у Догматичній Конституції про Церкву каже: «Признаючи вповні цю спільноту цілого Містичного Тіла Ісуса Христа, Церква на землі від самих початків християнської релігії плекала пам'ять померлих з великою побожністю» (§ 50).

Про цю єдність говорить і Катехизм Католицької Церкви, наголошуючи: «Визнаючи від самого початку Співпричастя, яке існує всередині цілого містичного Тіла Ісуса Христа, Церква-паломниця з перших часів християнства оточила великою шаную пам'ять померлих, приносячи також за них молитви; бо «молитися за мертвих (...) – це свята й благочестива думка (...), щоб вони звільнилися від гріха» (2 Мак. 12,44-46; II Ватиканський Собор, Догм, конст. «Lumen gentium», 50.). Наша молитва за них може не лише допомогти їм, а й зробити успішним їхнє заступництво за нас» (ККЦ 958).

Особливе значення у тижневому колі для згадування померлих має субота. Ієрм. Юліян зазначає: «У суботу Господь Бог відпочивав після створення світу, і в суботу Ісус Христос спочив у гробі, спасши людський рід; отже, субота стала символом вічного спочинку і щастя в Бозі. Тому Церква присвятила суботу Всім святим, що відійшли до вічності, але ще не ввійшли у вічний і блаженний відпочинок зі святими в небі». Тому в церковному році най-

частіше саме суботи визначені як дні заупокійного моління – М'ясопсна субота, друга, третя і четверта суботи Великого Посту, Зелена субота (перед святом Зіслання Святого Духа) тощо. Окрім того, окремі моління прив'язані до життєвого циклу – три, дев'ять, сорок днів після смерті або ж її роковини. Церковна спільнота визначає дні молитовного відвідування цвинтаря також у день після храмового празника парафії, а ще – в часі Великодніх свят та свята Зіслання Святого Духа.

Листопадіві задушні дні пов'язані зі святом Всіх Святих у Римо-Католицькій Церкві, а також – зі спогадуванням померлих вірних у наступний день після нього, запровадженим у французьких бенедиктинських монастирях, що звідти поширилось у усій Західній Церкві. Ця традиція збереглась й дотепер – на початку листопада вірні відвідують кладовища, прибирають та прикрашають могили своїх рідних і в особливий спосіб збираються для молитви за них.

Для Греко-Католицької Церкви 1 листопада є ще одним визначним днем, у який згадують річницю відходу до вічності Праведного митрополита Андрія, великого пастиря і провідника Церкви. У цей день спільнота Церкви молиться за його прославу та про Божі благодаті, явлені за його посередництвом.

Листопад є часом духовного приготування до Різдвяного посту і шляху до празника Різдва Христового. Окрім того, саме в листопаді згадують День пам'яті жертв голодоморів. Це час духовної праці над собою і присвячення часу молитви за наших близьких, знаних і незнаних, які відійшли до вічності. В часі війни ще гострішим стає відчуття втрати, тож молитва за померлих – це також частина особистого духовного подвигу – і заспокоєння.

Листопадіві задушні дні пригадують християнам про триєдину спільноту Церкви – воюючи, прославлену й терплячу – і спонукають єднатися молитовно з тими, хто відійшов до вічності, здобуваючи їм і собі спасення. Молитва за померлих засвідчує простір вічної пам'яті та віри у воскресення і перемогу над смертю – перемогу, яку сам Христос засвідчив своїм Воскресенням з мертвих.

Підготувала Марія Цюмик
«Духовна велич Львова»